



רק היא יכולה  
לשנות את כיוון הזרמים.

# מחר הגלים

ג'ולי ג'ונסון

# מחולל הגלים

ג'ולי ג'ונסון

ספר שני בסדרת  
שלטון השירים

מאנגלית: סיוון מדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן



ג'ולי ג'ונסון  
מחולל הגלים

Julie Johnson  
**THE SEA SPINNER #2**  
Reign of Remnants

Copyright © 2026. The Sea Spinner #2 by Julie Johnson  
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and The Israeli Association  
of Book Publishers Ltd.

Map designed by  
Julie Johnson and Alison Cnockaert  
Title page art: Four elements © mountain beetle / Shutterstock

עורכת: שירי צוק  
הגהות: אילת שני  
הגהה אחרונה: שחר אדר  
עימוד: שרית רוזנברג  
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך  
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש  
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית  
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ  
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.  
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-472 ISBN

[www.kinbooks.co.il](http://www.kinbooks.co.il)  
[www.ahavot.com](http://www.ahavot.com)

לכל מזלות המים,  
שמרגישים הכול בעוצמה של ים סוער

## מפתח

### מקומות מרכזיים

- |                 |                      |
|-----------------|----------------------|
| 1 בליטת היבלת   | 7 הגיא האדום         |
| 2 היער הנטוש    | 8 יער עיר־כוכב       |
| 3 גשר תי'ו      | 9 ערבות הצללים       |
| 4 מצר העופות    | 10 דסקיות הפחם       |
| 5 העמק          | 11 מדבר הקליפה       |
| 6 ביצת פרוגמייר | 12 המישורים המייללים |

### ערים/שטחים מאוכלסים

- |                 |                 |
|-----------------|-----------------|
| 6 נמל וינדווארד | 1 המבצר האקריני |
| 7 נמל ליווארד   | 2 היליוס        |
| 8 קלדרה         | 3 הוליוול       |
| 9 וינטייר       | 4 בלמיר         |
| 10 קולדקרוס     | 5 מצודת סימטריה |

# אנווין



# פתח דבר

## נושאת האור שיר קלדרי על הקרב

בחג האש עלצה העיר  
להבות מילאו את האוויר  
אך בחצות הליל, פתאום  
שמינו נצבעו אדום

ההשבעות קרסו סביבנו  
שחתנים הופיעו בקרבנו  
ענקי קרח זרעו חורבן  
חסרי אונים, נפלנו קורבן

ואז היא באה לעזור  
אורגת רוח, נושאת האור  
ריה הנועזת, ריה הסילפָה  
שיער חיוור, עיני סופה

וכשיום חדש הפציע  
ברק הצית את הרקיע  
וכך ניצלנו מכל רע  
בזכות ריה – מושיעת קלדרה

# פרק 1



ידית המתכת חורכת את כף ידי. זהו אות מבשר רעות.

אני מתעלמת ממנו.

אני נכנסת לחדר הכס וגופי כמעט משתוחח מעוצמת החום. לוחט כאן כמו בכבשן, ניגוד חריף למסדרון הקריר. סימן השויר על חזי, לעומת זאת, צורב את עורי בקרירות כשהקסם הרוטט באוויר מעיר אותו מתרדמתו. החלל כולו מוצף בקסם סמיך, כמו סירופ בצבע אדום־ורמיליון.

הדלתות נסגרות מאחוריי בנקישה החלטית. הצליל מעורר בי דחף לברוח כלעומת שבאתי. אני לא רוצה להיות כאן. למען האמת, אני מעדיפה להיות כמעט בכל מקום אחר, לאור קבלת הפנים הרושפת שמצפה לי, אבל קולו העמוק של מייבן ממשיך להדהד בזיכרוני, מפציר בי לנסות.

אולי הפעם תצליחי להשפיע עליו.

אם יש מישהו שמסוגל לגרום לו לחשוב בהיגיון, זו את. בבקשה, רִיָּה. את יודעת שלא הייתי מעמיד אותך במצב הזה בלי סיבה טובה. את יודעת שלא הייתי מבקש ממך דבר כזה, אלמלא...

אני נושמת עמוק, מתאמצת למלא את ריאותיי, וטעם מובהק של קסם יסודי עולה על לשוני. ריח להבות ואפר אופף אותי מכל עבר. ברכיי מאיימות לקרוס כשאני יורדת בגרם מדרגות קצר עד הרצפה הבהקת.

ההיכל רחב הידיים הזה נמצא עמוק מתחת לאדמה, וכך ניצל

מחרונם של ענקי הקרח שעשו שמות בקלדרה לפני חודשיים. שאר העיר השתנתה ללא הכר והפכה לעיי זכוכית ואבנים – גגות התמוטטו תחת מפולות סלעים כבדים, חלונות ראוה נופצו בקתות גרזינים, עמודים בחזיתות בניינים התפוררו לאבק – אבל חדר הכס נראה בדיוק כמו שאני זוכרת אותו. קירות כהים עשויים לכה מאובנת, מרושטים בעורקים אדומים. עמודים אדירים תומכים בתקרה גבוהה, ובבסיסם בוערות מדורות בכלובים. תעלות אש תוחמות את הרצפה עד הקיר האחורי.

אלא שעכשיו הוא ריק.

בליל חג האש הצטופפו כאן צופים רבים, כתף לכתף, וכולם ניסו להשיג נקודת תצפית טובה על טקס טעינת ההשפעות. עכשיו הוא שומם אפילו יותר מהחנויות השוקקות לשעבר ברחוב הראשי. צעדי מגפיי רמים כמו יריות תותחים כשאני מתקדמת במעבר המצוחצח החוצה את החדר.

על הבימה המוגבהת, כס המלכות שעליו נהגה לשבת המלכה וְאִנְךָ כשמילאה את תפקיד הממונה על הממלכה, עומד ריק. למרות תקופת שלטונה הארוכה והראוותנית, היא עזבה את העולם באופן חדגוני מאוד. נמחצה לעיסה באולם הנשפים המוזהב שלה כמו רבים אחרים, ואז נשרפה לאפר לצד נתיניה הפשוטים ביותר, במדורת קבורה המונית שהוקמה מחוץ לחומות העיר שבוע אחרי הקרב.

אילו ידעה שנאלצה לחלוק את הלווייתה עם פשוטי העם, היא הייתה מתרתחת על החרפה. היא לא זכתה לתקיעה בקרנות או להספדים פיוטיים. פרחים נדירים לא הונחו על קברה ודיוקנאות מפוארים לא צוירו לזכרה. אבל בימים אלה לאף אחד אין תיאבון למפגני ראוה.

אפילו לא לכבוד מלכה מתה.

עיניי נודדות לכס המלך הכבד ממתכת, הניצב במרכז הבימה. גם הוא ריק. אם כי לא ציפיתי שהוא ישב שם. לא נראה לי שהמלך החדש של דַאיוֹוד ישב במשך יותר מדקות ספורות בשבועות האחרונים – ובטח שלא במושב טקסי מצועצע.

אני עוקפת את הבימה וניגשת לקיר האחורי של ההיכל. החום

מתגבר כאן, בגלל הקרבה ללהבות הרעבתניות שמקפצות גבוה מעל התעלות, ובגלל הקרבה למקור הקסם שמזמזם ללא הרף. בליטה בקיר מסתירה פיר מכרה ישן שמשמש כמעלית. אני מצמידה את כף ידי לאבן החמימה שעליה מתנוססות חריטות בתבנית משונה – גליף שנחקק שם על ידי אב קדמון עתיק יומין כלשהו. נחוץ רק רטט קסם קצר כדי להפעיל אותו. אור זורח מסתנן דרך אצבעותיי כשלוח רצפה מתחתי מתחיל לעלות למעלה במהירות.

בחודשים האחרונים התחלתי להתרגל לשימוש ברשת המעליות של קלדרה, אם כי זה עדיין מעורר בי אי־נוחות. הנטייה הטבעית שלי לקלסטרופוביה מתעוררת בכל פעם שאני נמצאת מתחת לאדמה. אפילו עכשיו, כשאני מתרוממת בפיר המעלית, אני להוטה להימלט מכאן. תשוקה לאוויר צח, לאור שמש ולשמיים פתוחים שורטת את גרוני בטפרים חדים כתער.

המעלית נעצרת בטלטה שמרעידה את עצמותיי. אני יוצאת לגלריה שמשקיפה על חדר הכס ממרחק רב וכל השערות על גופי סומרות. במקום הזה מצוי קסם טבעי רב עוצמה, והכשפים הטבועים עמוק בליבה של אָנוּוִין מבעבעים לפני השטח. דמעות צורבות את עיניי בתגובה בלתי רצונית לענן הקסם הסמיך.

הקירות הקמורים מסביבי והתקרה הנמוכה מכוסים באינספור גליפים חרוטים. הם זורחים כאילו בוער בהם כוח פנימי – ומקור הכוח הזה משתופף במרכז הגלריה, ידיו משוטחות על רצפת הלבה המאובנת ופולטות רטטי קסם בזה אחר זה.

"פֶּנְדְּפִיר", אני קוראת ברוך.

הוא לא נושא את עיניו.

"פֶּנְדְּפִיר", אני אומרת שוב בקול רם יותר. ראשו זע, אבל הוא עדיין לא מביט בי. להפך, הוא מתרכז עוד יותר במעשיו, לוחץ חזק יותר על רצפת האבן המרושתת עורקים אדומים. כל מפרקי האצבעות בידיו החזקות והשזופות מלבינים מחוסר זרימת דם. להבות דולפות בין אצבעותיו, זורמות במעלה זרועותיו ומשם מובילות בשביל בוער במורד חזהו החשוף, עד לסמל הכהה החקוק על בשרו.

שיור האש.

הסמל מסתלסל על שריר החזה הימני שלו ויוצר צורת משולש, והוא מרתק אותי עכשיו לא פחות מאשר בפעם הראשונה שראיתי אותו. אבל עכשיו התפעמותי מהולה בחרדה, כשאני צופה בפן מקריב עוד ועוד מעצמו למען ההשבעות המגילות על העיר מפגיעה. אני עומדת שם כמה רגעים ארוכים, משותקת ומהופנטת ללהבות הרעבתניות שגולשות מעל עורו.

כמה מעצמו הוא יוכל להקריב עד שהאש תכלה אותו עד תום? כמה זמן הוא יוכל להמשיך להתיש את עצמו לפני שיעשה נזק בלתי הפיך?

מה הפלא שמייבן ביקש ממני עזרה. מה הפלא שחברי גילדת הגחלת דואגים כל כך למנהיג שלהם. שיור האש הקודם, המלך וֶרְאָת', מת בחדר זה ממש, כשעשה אותה פעולה בדיוק. הוא דלה מעצמו כוח רב מדי, התאמץ יותר מדי. ואיבד את חייו כתוצאה מכך.

התנהגותו של פן לאחרונה אומנם מכעיסה אותי מאוד, אבל אני לא יכולה לשבת בחיבוק ידיים כשהוא מחריב את עצמו בניסיונות אובססיביים להגן על קלדרה מסכנה.

אבל מי יודע אם מאמציי ינחלו הצלחה. שיניי חורקות כשאני נזכרת בפעם האחרונה שעמדתי בפתח החדר הזה לפני שבועיים, לאחר שג'ק לחץ עליי בעקשנות להצטרף אליו. ביום ההוא פן הבהיר את עמדתו היטב. הוא לא הותיר מקום לספק כששאג עלינו בקול שאיים למוטט את שרידי המצודה הזו שזה לא ענייננו, וציווה עלינו להפסיק לדחוף את האפים הארורים שלנו.

יחי המלך פנדפייר, העקשן כפרד!

אני מבליעה את העצבנות המרירה שמצפה את לשוני ומתקדמת צעד מהוסס נוסף. "פנדפייר. הבט בי."

אבל פן נמצא בעולם משלו. הוא שקוע לחלוטין במזיגת כוחו להשבעות, עד הטיפה האחרונה. ליבי נחמץ כשאני רואה אותו מרוקן את עצמו ממשאבים. הבעה פראית חקוקה על פניו – שילוב של נחישות וייאוש מיוסר. פניו לבנות כנייר. תלתל שיער ארוך מדי בגון ערמון נחושת נשמט על מצחו ומסתיר ממני את עיניו, אבל אני יודעת

כלי לראות אותן שהן מוצפות קסם, ושקשיותיו בוערות כמו גחלים לוהטות.

אני מנסה להרגיע את עצמי באמצעות שאיפה עמוקה, אבל השפעתה הפוכה. האוויר תוסס בתוכי באופן מסחרר ומתגרה. הקסם של פן משפיע עליי יותר משאני רוצה להודות. השיור על חזי מעקצץ ללא הרף, ערני ודרוך, להוט לצאת החוצה ולשחק. אני מתעלמת ממנו בתקיפות. הוספת קסם אוויר לסיטואציה הזו תהיה כמו שפיכת משקה חריף על להבה חשופה בניסיון לכבות אותה. התלקחות.

רטט כוח טרי מתגלגל בחדר. אני רואה אותו נפלט מגופו, רואה את שרירי גבו החשוף מתנועעים, את גידי זרועותיו נמתחים כשהקסם זורם ממנו לרצפת האבן. ההשבעות זורחות מסביבנו כמו אור כוכבים בהיר. ריאיתי מתרונות מאוויר כשהכוח מתנגש בי, רגליי קורסות ואני נופלת על ברכיי. החבטה חזקה מספיק כדי להותיר חבורות. אני ממצמצת בניסיון להבליג על הכאב. כשראייתי מתבהרת פאניקה חדה כתער מפלחת אותי. הלהבות סביב זרועותיו וחזהו של פן התעצמו. עכשיו כל גופו מוקף גלימת אש עבה. הוא משתופף בתוך כדור לוהט ורושף, ונשרף לנגד עיניי. מבעד לניצוצות הלבנים אני רואה שדם מתחיל לנזול מאוזניו המחודדות, לזלוג על צווארו העבה ולהיקוות בגומות של עצמות הבריה החדות שלו.

"פן!" אני זועקת בתחינה צרודה. "פנדפ"ר!"

הפעם הוא לא מגיב כלל לקולי. הוא משועבד לחלוטין לייסורי כוחו.

אני מוכרחה לעצור את זה. תכף ומייד. לפני שיהיה מאוחר מדי.

לפני שאאבד אותו.

אני חושקת שיניים ומכריחה את עצמי להתקדם לעברו סנטימטר אחר סנטימטר. אני מרגישה שאני זוחלת לתוך שמש הצוהריים. זיעה מרטיבה את עורפי, זולגת על גבי. החום העז חורך את פניי ללא רחם. דמעותי מתאדות תוך שבירר שנייה. עכשיו עיניי יבשות כחול המדבר, וכל מצמוץ מגרד ומכאיב. אני חוששת שריסי יתלקחו כמו עץ בערה.

כשאני גוררת את עצמי על הרצפה הרותחת אני תוהה באיזו טמפרטורה הטניקה שלי תתלקח. הלבנה המאובנת לוחטת כל כך תחת אצבעותיי עד שאני חוששת שהיא תהפוך לנוזלית כפי שהייתה לפני אלפי שנה, בפעם האחרונה שהר הגעש הזה התפרץ. אני מבליגה על הכאב, מכריחה את עצמי להתקדם הלאה. להדביק את הפער בינינו אט-אט, במרווחים זעומים ומייסרים.

לא רק כאב פיזי מקשה עליי להתקדם. נדמה לי שנשמתי עצמה נחרתת על ידי קשר השיור שמחבר ביני ובין פן באופן בל יינתק. בדרך כלל הקשר בינינו מרגיע אותי. מנחם אותי. כמו חוט בלתי נראה בפאתי תודעתי שמודיע לי איפה הוא נמצא, ולעיתים נדירות, ברגעים סוערים במיוחד, מה הוא מרגיש. אני יכולה לחוש בנוכחותו מרחוק, כמו ריח עלים נשרפים ברוח סתווית, ובמידת הצורך למצוא את הדרך אליו.

כרגע אין שום דבר מרגיע בקשר בינינו. אין בו שמץ נחמה. זהו זרם לוחט של אנרגיה טהורה ובווערת בין ליבו לליבי. במעמקי מעיינות הקסם שלי, בלב הסערה הפרועה שמשתוללת בתוכי, אני מרגישה שהמים הרוגעים מתחילים לפעפע בהשפעת החום של פן. הקרירות והשליטה העצמית במרכזי ישותי עלולים להתלקח בן רגע. כשאני מגיעה למקומו במרכז החדר אני מתקשה לרסן את כוחי ההרסני.

"פן, אתה חייב להפסיק עם זה." אני מושיטה לעברו יד אבל מושכת אותה מייד כשלהבה רותחת מצליפה באצבעותיי. שלפוחיות מופיעות על עורי. "בבקשה, פן. בבקשה, תקשיב לי."

האש בהירה וחמה כל כך עד שקשה לי לראות וקשה לי אפילו יותר לנשום. אני מנסה לשלוח יד שלוש פעמים נוספות מבעד לכדור הלהבות שאופף את גופי, אומרת לעצמי שזה רק כאב פיזי, שהכוויות שאחטוף יחלימו במהירות, אבל בכל פעם בשרי נחרך ואני מושכת את ידי לאחור בכאב לפני שאני מגיעה אליו.

דם ממשך לזרם מאוזניו ולזלוג לחזהו בפלגים. עורו נראה לבן להחריד בתוך כדור האש. לבן כמוות.

בבקשה, קורא קול קטן ממקום עמוק בתוכי. בבקשה, פנדפ"ר. תשמע אותי. תפסיק לעשות את זה.

אבל הוא לא מפסיק.

כוחי לא יוכל לעזור לו, כפי שידיי לא הצליחו לעזור לו. מרוב ייאוש אני מנסה לגשת לקשר הבוער שמחבר בינינו. אני נאחזת בחוט הבלתי נראה שמחבר בין ליבי לליבו, שמחבר בין האש לאוויר, ומתחילה למשוך בו כמו בכדור צמר אינסופי, לפרוס את תודעתו לתוך תודעתי.

אני לא בטוחה שזה יעבוד. אבל אז אני רואה שהלהבות המאכלות את פן מתחילות להתפזר ולהיחלש כשאני סופגת חלק מהנזק שהוא עושה לעצמו. אני נושכת את שפתי כמעט עד זוב דם כשקצות עצביי נשרפים ולשד עצמותיי מפצפץ בלהט.

שומו שמיים, אם זה רק קמצוץ מכוחו, הוא בוודאי סובל קשות. אני לא יכולה לשאת יותר מזה בלי להסב לעצמי נזק רציני. אבל אין לי ברירה. עכשיו זורם דם לא רק מאוזניו אלא גם מעיניו, זולג על לחייו, מטפטף מלסתו החדה. לכן אני סופגת יותר. אני מושכת את האש שלו לעברי, לתוכי, עד שדמי מאיים לרתוח בעורקיי, עד שנדמה לי שגפיי הופכים לעצי בערה, עד שנשימותיי שורפות כאילו ריאותיי מלאות גחלים.

אני מתעלת כל טיפת חום ואנרגיה למקומות העמוקים ביותר בכוחי, בהם משכי האוויר חזקים מספיק כדי לכבות אותם. החום לא יכול לעמוד בפני הסערה שלי, ונעלם כמו שלהבת נר ברוח. הלהבות המלחכות את בשרו של פן ממשיכות לדעוך ונעשות שקופות וקלושות.

עוד.

החום בלתי נסבל. אני חושבת שגופי עומד להישבר, שמוחי עומד להיבקע תחת עוצמתו. העולם מיטשטש מסביבי ועלטה פולשת לשולי ראייתי. אני נאבקת להישאר בהכרה אבל עומדת להפסיד בקרב. רגע לפני ששארית כוחי האחרונה אוזלת, הקול הפנימי שלי זועק זעקה אחרונה – תפילה שבורה ונואשת לאיש המשתופף על הרצפה לידי.

אם תמות כאן, אתה תיקח אותי איתך.

הוא שומע אותי. משום מה, בדרך כלשהי, הוא מצליח לשמוע אותי. הלהבות מגמגמות וכבות באוושה שמהדהדת בין הקירות. גל

החום האימתני שוכך מהר כל כך עד שנדמה לי שאני הוזה. בן רגע אני שוב מסוגלת לנשום. אני גומעת אוויר לוחט בשאיפות רועדות ונואשות – אבל לפחות אני נושמת. אני מביטה בידיי ובברכיי המונחות על רצפת הלבה המרושתת עורקים. זרועותיי ורגליי רועדות מרוב מאמצי לא להתמוטט לחלוטין. שרוולי המדים הפשוטים שאני לובשת כשאני מטפלת במטופלים במרפאה חרוכים באופן חסר תקנה, ומתחתיהם עורי מכוסה כוויות טריות בצבע שָׁנִי לוחט. אצבעותיי חרוכות וקצותיהן מושחרים. אני בוהה לרגע בנזק שנגרם לי, עד שזרועותיי ורגליי קורסות לבסוף ואני נופלת בתשישות. אני לא פוגעת ברצפה. שתי זרועות חזקות נסגרות מסביבי לפני ההתנגשות. ברגע הבא אני מצונפת כנגד חזה רחב ונושאת את עיניי לפניו הזעופות של מלך דאיוד.

"מה לעזאזל עבר לך בראש?" הוא נוהם בקול נוטף חמה. "זאת דרך מוזרה להודות לי על שהצלתי את החיים שלך," אני מתפרצת בצרידות ונאבקות באחיותו – אבל מתחרטת על המהלך הזה מיד, כי הוא מעורר גל כאב חדש שמטלטל את כל גופי. "להודות לך? אני רוצה לנער אותך עד שייכנס לך קצת שכל לראש." מגעו עדין להפליא, בניגוד למילותיו החריפות. הוא מחזיק אותי כאילו אני עשויה מזכוכית, ידיו הגדולות מקפידות לא להפעיל לחץ מיותר על עורי הפצוע. "מה שעשית לפני רגע היה מסוכן מאוד. הייתי עלול להרוג אותך."

"ואם לא הייתי לוקחת את הסיכון הזה היית עלול להרוג את עצמך, אידיוט כפוי טובה שכמותך!"  
 "עדיף שאני אמות ולא את."  
 "אל תגיד את זה."

עיניו עדיין מוצפות קסם מעשן. הן מתקבעות על עיניי כמו זוג גחלים בוערות, בוערות, בוערות. צללי תשישות עמוקים מרוחים מתחתיהן כמו חבורות. שובלי דם ממשיכים לזלוג על לחייו, לטפטף על חזהו.

"אני יודע שניסית לעזור," הוא ממלמל אחרי שתיקה ארוכה. "אבל העמדת את עצמך בסכנה ללא צורך."

"ללא צורך, פן? הלכת לאיבוד בתוך הקסם. האש כמעט כילתה אותך."

"שלטתי במצב."

"זה לא נראה ככה. לא בעיניי, לא בעיני החיילים שלך, לא בעיני אף אחד."  
"את מגזימה."

"באמת?" אני מנענעת את ראשי. "לא נראה לי. לדעתי אתה משחק משחק מסוכן, אפילו אם אתה לא מוכן להודות בזה. אם תמשיך לדחוף את עצמך עד קצה גבול היכולת, במוקדם או במאוחר תמער. אתה מאמץ את עצמך עד מוות. בדיוק כמו שהמלך ווראת' עשה."  
"כמו שכבר אמרתי," הוא מסנן, "שלטתי במצב. הייתי מרסן את עצמי לפני שהמצב היה מידרדר יותר מדי."  
"סלח לי אם קשה לי להאמין בזה כשאני רואה אותך מכוסה בדם שלך."

אני נאבקת באחזותו שוב, והפעם הוא משחרר אותי. אני נדחקת לאחור כי אני רוצה לפעור מרחק מה ממנו. אין לי כוח להתרחק הרבה. אחרי צעדים אחדים אני עוצרת כדי להסדיר את נשימתי, נוטעת את כפות ידיי על רצפת האבן החמימה כדי לא למעוד. ייקח עוד קצת זמן עד שאצליח לעמוד על הרגליים, אבל אני מרגישה שגופי כבר מתחיל להחלים; השלפוחיות והכוויות שמנמרות את עורי משתטחות ובשרי נעשה שוב חלק וחף מצלקות.

עיניי מתרוממות בחזרה לפן. הוא מתבונן בי כשלסטנו קפוצה בחומרה, ועוקב בעיניו אחר ההחלמה המהירה של פצעיי. אני קולטת סדרת רגשות חזקים דרך הקשר. אשמה, כאב, הכרת תודה, זעם, ערגה, תיעוב עצמי. ומתחת לכל אלה, צורך נואש בנקמה שכל הזמן בעולם לא יוכל לשכך. דבר לא יספק את הצורך הזה, אלא אם כן הוא יכרוך את ידי סביב הצוואר של אֶפְנִיסִיין וימעך אותו עד שחיו ייגדעו.

"אני דואגת לך," אני לוחשת לבסוף.

הוא נרתע ומסב את מבטו, ושיניו מתהדקות עוד יותר. "את לא צריכה לדאוג."

"אתה מקובע יותר מדי על ההשבעות, פן. ברמה אובססיבית. זה לא בריא לבוא לכאן כל יום. לרוקן את עצמך מכוחות בצורה כזאת." "אני רק מוודא שהעיר מוגנת. אחרי מה שקרה בחג האש, נראה לי שאפשר להבין את הגישה שלי."

"אף אחד לא מטיל ספק בכוונות שלך. ואף אחד לא מאשים אותך במה שקרה בלילה ההוא."

הוא נושף במרירות. "לא?"

"לא," אני חוזרת ברכות. "אף אחד. חוץ ממך."

ראשו מסתובב אליי בחדות. "את מי אני אמור להאשים אם לא את עצמי? ההשבעות שנפלו היו שלי. הכוח שכבה היה כוחי. נעשיתי כמעט חסר תועלת ובקושי יכולתי להגן על העם שלי, על העיר שלי, מפני טבח."

"הגנת על העיר אפילו כשהיית מרוקן מכוחות. אתה הלוחם הכי טוב בדאיורד. אולי אפילו בכל מחוזות הצפון."

"ואף על פי כן לא יכולתי להגן עליהם. לא יכולתי להציל אותם." "עשית כל מה שיכולת –"

"וזה לא הספיק!" הוא שואג, וקולו מהדהד בין הקירות. "הם היו זקוקים ליותר ואני אכזבתי אותם. לא ארשה שזה יקרה שוב. לא כל עוד יש נשמה באפי. לא כל עוד יש נפשות בעיר הזאת שזקוקות להגנתי." הוא עוצר ומתנשף בכבדות. "לא אפסיק עד שאפניסיין ימות ועצמותיו יתפזרו לקצוות הנידחים ביותר בים וביבשה."

"העם שלך לא זקוק רק להגנתך, פנדפייר. כן, הם סומכים על הכוח שלך, אבל הם גם צריכים שתנחה אותם. שתנהיג אותם. מבחינתם אתה גיבור ומושיע. אתה המלך שלהם."

"הנוגנים לא שרים את שמי ברחובות, אלא את שמך. ריה הנועזת, ריה הסילפה."

לחיי מתלהטות. אני לא יכולה לסתור את דבריו. מאז הקרב התפתח עניין רב סביבי. הסיפור על איך שהשמדתי את ענקי הקרח שעמדו לטבח את כולנו סופר פעמים רבות כל כך – בצירוף גוזמאות נוספות בכל פעם – עד שאני חוששת שכשהסיפור יגיע לפינות הנידחות ביותר בדאיורד, הם יטענו שקטלתי שלושים אויבים בנשימה

אחת. שאני יכולה לירות ברקים חשמליים מעיניי ולהרוג צבא שלם במצמוץ אחד.

אורגת הרוח, הם לוחשים כשאני עוברת ברחוב. נושאת האור. שיוור האוויר.

מגינת קלדרה.

זה מגוחך לחלוטין, כמעט מצחיק. אני לא אלה כול-יכולה, ולא ראוויה לסגידה. אני מכחכחת בגרוני בכוח כדי להיפטר מגוש המבוכה שהצטבר בו. "הנוגנים נוטים לדרמטיות יתרה. תיאורי הקרב שלהם ניפחו את התפקיד שלי לממדים מיתולוגיים." הבעתו של פן מאפילה. "אל תעשי את זה." "מה?"

"אל תמעיטי בערך מה שעשית למען העיר הזאת. אל תקטיני את עצמך כדי למזער את הכישלון שלי. זה לא הוגן כלפיך, וזה מתנשא כלפי." כלפי.

עיניי מצטמצמות. "אולי הנוגנים לא ישירו עליי שירי תהילה אם תראה את עצמך מדי פעם. אולי, אם המלך החדש שלהם לא היה מתיש את עצמו כל יום באכזחת הגבולות, או מסתגר כל הלילה עם היועצים שלו במועצות מלחמה, או מבלה כל רגע פנוי במזיגת הכוח שלו להשבעות בהיכל הזה, הם בעצמם יראו את כל מה שעשית למענם. כמה קשה אתה עובד כדי להגן עליהם. אולי אז הם ישירו שירים עליך ולא עליי."

לרגע משתררת דממה כבדה. נדמה לי שהאוויר עצמו עוצר כשפן מתרומם על רגליו. הוא לא זז, לא פוסע הלוך ושוב. רק עומד שם בידים קפוצות, חזהו החשוף מצופה דם, וההבעה החקוקה על פניו נזעמת כל כך עד שאני מצטמררת.

"זה מה שאת חושבת עליי?" הוא שואל לבסוף בקול חד. "שאני צריך שירי תהילה שיזכירו לי מה העם מרגיש כלפיך? את חושבת שאני חלש כל כך, מעורער כל כך, עד שאני צריך שיסגדו לי כגיבור כדי להמשיך לעמוד באחריות המוטלת עליי?"

"בדיוק להפך!" אני זועקת ומתרוממת גם אני על הרגליים, מתעלמת מעוויתות הכאב שאוחזות בגופי. "אני חושבת שאתה חזק

מדי. אתה סוחב נטל כבד מדי לבד, ולא מרשה לאף אחד לעזור לך. אני מנמיכה את קולי. "אני חושבת שאתה צריך לזכור שיש סיבות לחיות חוץ מנקמה. שעדיין יש דברים טובים בעולם הזה, פנדפייר. אנשים טובים."

"רובם נמלטו."

"חלקם נשארו. אחרים יחזרו עם הזמן."

כך אני מקווה, בכל אופן.

להערכתני נשארה כאן רק כמחצית מהאוכלוסייה – חלקם חולים מדי בשביל נסיעה, אחרים פשוט מסרבים מתוך עקשנות להפקיר את עירם לידי זרים אלימים. אחרי הקרב התבצעה הגירה המונית, וכתוצאה מכך עיר הבירה השוקקת הפכה לצל חיוור של עצמה. אזרחים שבעבר הרגישו מוגנים מאחורי השבעות המכתש נעלמו כמעט בן לילה, העמיסו מיטלטלים רבים ככל יכולתם על עגלות וקרונות ועברו לגור במקומות מבודדים בקצוות הרחוקים של רמת דאיוור. אולי הם קיוו לשכוח את מעשי הזוועה שהם חוו. את החברים שאיבדו. ברגעי החולשה הכי גדולים שלי אני משתוקקת להצטרף אליהם. להימלט כמוהם, בחסות החשכה, ולהתעורר לנוף אחר לגמרי – נוף שבו דברים כמו תקווה והנאה וחברות נראים בהישג יד. הדחף מתעורר בי אף על פי שאני יודעת שהוא חסר טעם.

שום התחלה חדשה לא תמחק את מה שעבר עלינו.

שום מקום נידח לא יהיה רחוק מספיק מהנזק שנעשה.

לכל אשר נלך, הצלקות יבואו איתנו.

אני מתקדמת צעד אחד לעבר פנדפייר, נזהרת לא לזוז מהר מדי או ללחוץ עליו חזק מדי. חמתו עדיין בוערת בו, אבל אני רואה שדבריי מתחילים להשפיע. הזעם מתחיל לדעוך, ואת מקומו תופסת תשישות עמוקה מכך שהקריב יותר מדי מעצמו בחודשים האחרונים. הוא אימץ את עצמו עד קצה גבול היכולת. משאביו מרוקנים. אילולא הגעתי לכאן בזמן...

עצם המחשבה שאני עלולה לאבד אותו גורמת לליכי להחסיר פעימה.

"פנדפייר."

עיניו נעצמות בחוזקה כשאני הוגה את שמו, ורגשות סותרים חולפים לסירוגין על פניו. אני מתקדמת צעד נוסף לתוך המרחב האישי שלו, שולחת לעברו יד – אט־אט, באיטיות מייסרת – ושוזרת את אצבעותיי באצבעותיו. ידו חזקה ומיובלת וחמימה למדי. כל גופו מצטמרר בתגובה למגע, כאילו המאמץ לא להניע שריר מתיש אותו. אבל הוא לא מתנער ממני. לא, ידו נאחזת בידי כפי שאיש טובע נאחז בגלגל הצלה בין הגלים הגועשים. אחיזתו מביעה צורך נואש, בהילות נסערת, וזה מעלה דמעות בעיניי.

"בוא איתי, ברגע זה." אני לוחצת על ידו. תוך כדי כך אני משגרת זריקת כוח מרגיעה דרך הקשר. "מתי בפעם האחרונה אכלת ארוחה נורמלית? או נחת יותר מכמה שעות חטופות על דרגש בקסרקטין?" אני לא מחכה לתשובה. אני פשוט מתחילה ללכת ומושכת אותו אחריי, יוצאת מההיכל, מגיעה לגליף המעלית המובילה לחדר הכס למטה ומפעילה אותו. פן עוקב אחריי בצעדים חרישיים וצייתניים, ללא התנגדות. אני יודעת שהוא לעולם לא יודה בזה בקול, אבל דרך הקשר אני מרגישה הקלה קלושה על כך שהבחירה הזו – הבחירה היחידה הזו – לא נפלה על כתפיו.

כי הנטל שהן נושאות כבד מדי ממילא.

## פרק 2



אנחנו יוצאים מהארמון ההרוס במסלול מפותל, שמאריך את הדרך מדקות ספורות, כפי שהייתה בעבר, לשעה כמעט. לא קל לתמרן בין ההריסות. מסדרונות נגמרים בפתאומיות בערמות אבנים שבורות. גרמי המדרגות ששרדו לא יציבים מספיק כדי לדרוך עליהם ללא חשש. אנחנו מתקדמים בפרוזדורי משרתים ומסדרונות מכוסים פסולת, מתקדמים בעקבות שובל הלפידים הדולקים המוביל מחדר הכס במעמקי האדמה ועד לפני השטח.

האוויר נעשה מעופש פחות בדרך למעלה, ומשבי רוח מסתננים דרך חרכים וחריצים בקירות המצודה החבוטים. נשימתי נעשית קלה יותר כשעבותות הקלסטרופוביה הכובלות את חזי משתחררות מעט.

לא נותרה עוד דרך ארוכה.

אנחנו מחישים את צעדינו באולם הנשפים המפואר, מדלגים מעל אבנים רופפות ומלט חשוף. שביל צר פונה בזמן החיפוש הנואש אחר ניצולים, אך משימת החילוץ הפכה במהרה למשימת פינוי, כי לא נותרו אנשים חיים בין ההריסות. רק גופות. התקרה קעורה והחור הענקי שנפער בה משקיף על השמיים האפורים. תילי פסולת משני הצריחים שהתמוטטו רובצים על רחבת הריקודים, שבה מחוללות כעת רק רוחות רפאים.

מאחר שהגשר קרס, שערי הכניסה הוחרבו והרחבה הראשית נחסמה, היה צורך לפרוץ פתח חדש דרך מרפסת צדדית. בעבר המלכה ערכה בה לפעמים מסיבות גן ותה מנחה, אבל עכשיו היא ממלאת

תפקיד יומיומי ופשוט. כשאנחנו מתקרבים אליה אנחנו רואים חיילים חסונים במדים חומים מאובקים עומלים על פינוי הפסולת. זאת משימה מפרכת ומונוטונית, וכשאני רואה את הטינופת המצפה את פניהם ואת הדם על מפרקי אצבעותיהם אני שמחה שאני לא נאלצת לעשות אותה בעצמי. הם מאמצים את שריריהם כדי להרים שברי סלע אדירים, לפעמים בקבוצות של שניים או שלושה. הם לא מקדישים לנו תשומת לב כשאנחנו עוברים ביניהם.

אני ממצמצת מול האור כשאנחנו יוצאים למרפסת. היעדר החורבן במקום הזה נראה מוזר; השיחים הגזומים ירוקים ורעננים, מזרקות השיש עדיין מפכפכות, אריחי השבילים נטולי סדקים. טלאי נורמליות חריג בלב הריקבון.

החלק הזה של הארמון ניזוק הכי פחות. הצריח שלו שרד, ועדיין מפלח את השמיים גבוה מעל ראשינו כמו זקיף בודד. במקום הזה כמעט אפשר להעמיד פנים שחג האש לא קרה. אפילו האגם נראה כרגיל. כמעט. ערמת הפסולת שמשתרעת בקו ישר עד למרכזו מנפצת את האשליה. שברי האבנים והסלעים האלה הם כל מה שנותר מהצריחים שנפלו, מהגשר שקרס תחתיהם. מהגופות שמתחתיו. כל כך הרבה הרוגים.

רסיסי מים מהמפל הסמוך אופפים את פני האגם כמעט כמעט כמו ערפל. השאון המוכר של המפל השוצף מטביע את גניחות החיילים שסוחבים משאות כבדים במדרון הקצר, שם הוקם רציף עץ מעל ערמת פסולת. כמה סירות עץ חלקות קשורות אליו, צפות במים כשמעמיסים עליהן פסולת כדי להשיט אותה לחוף הרחוק ולהיפטר ממנה.

האחיזה של פן בידי מתהדקת כשאנחנו מפלסים לנו דרך על הרציף המאולתר והוא עוזר לי להתייצב ללא מילים בכל פעם שסוליותיי מחליקות על הלוחות הרטובים. בגלל הקרבה למפל הכול מצופה בשכבת לחות עבה.

אחרי שהוא עוזר לי לעלות לאחת מסירות העץ הפנויות הוא מטפס בזריזות אחריי ומשחרר את חבלי העגינה. במשך זמן מה הכול שקט, מלבד טבילות המשוטים החלקות כשהוא משיט אותנו בזריזות לאורך

האגם, ומדי פעם התנשפות מאומצת מסתננת מבין שפתיו הקפוצות. מילים שלא נאמרות מכבידות על הדממה בינינו.

אני מרגישה שענינו של פן מכוונות אליי, אבל ממשיכה להביט בגדה הנגדית המתקרבת והולכת. מי טורקזו גולשים ברכות על החול. עדיין מוזר לי לראות את רצועת החוף הזו ריקה, ללא דייגים המשליכים מכמורות כבדות למים הרדודים או חכות המצוידות בפיתיון מהגשר. לא נותרו דגים באגם. הם מתו עם ענקי הקרח כשהמים רתחו. יעברו דורות רבים לפני שהאגם יתמלא מחדש בדגים. ואפילו אז, קשה לי להאמין שמישהו ינסה לתפוס אותם.

מי יעז לפשפש בקבר ימי?

גם בשאר חלקי עיר הבירה שוררת אווירה מקאברית, הנובעת במידה לא מבוטלת ממזג האוויר המדכא שפוקד אותנו לאחרונה. מעטה ערפל עוטף את עצמותיה השבורות של העיר. הוא לא מתאדה לעולם, אפילו כשאור השמש הקלוש של אמצע היום חודר דרך מעבה העננים הנצחי שמרחף מעל המכתש. תנאי מזג האוויר האלה חריגים בקלדרה באביב – לפחות כך שמעתי. אבל בעצם, הכול היה חריג כאן בחודשים האחרונים.

דממה ממשיכה לשרור בינינו כשאנחנו הולכים לדירה שלי. אנחנו חוצים את השוק, ופן הולך בעקבותיי בלי שאלות או תלונות, כמעט כמהופנט, מנותק ומרוחק. האנרגיה התוססת נעלמה, ובמקומה צף הלך רוח קודר כמו בית קברות. אבני המדרכות שעליהן התושבים נהגו להחליף כתרים תמורת סחורות למיניהן עדיין מוכתמות בדם האנשים שנהרגו כאן תחת גרזיני הקרב של השַׁחְתָּנִים.

אני אומרת לעצמי שיום אחד הרוכלים יחזרו לכאן, יחדשו את המקח, הממכר והרכילות וימלאו את שעות אחר הצהריים בתבלינים ובצחוק. אבל לעת עתה, גם בשוק שוררת ריקנות מטרידה.

פן ואני מחישים את צעדינו מתוך הסכם שבשתיקה, כי אנחנו לא מעוניינים להתמהמה כאן ולו רגע מיותר. אני מסבה את עיניי מהמזרקה שבה הרוקח נפח את נשמתו; ממקטע המדרכה שבו הסנדלרית ורעייתה הגיעו לסופן הטרגי זו בזרועות זו. אבל אני

רואה את הדברים האלה גם בלי להסתכל. הזיכרונות האלה חקוקים בעצמותיי.

רוב שברי הזכוכית והאבנים פונו מהמדרכות לפני שבועות, אבל הנזק הרציני נשאר בעינו. בניינים רבים סגורים וחסומים, מאחר שדייריהם מתו או נמלטו.

ואף על פי שכתמי הטבח נוקו והפסולת פונתה... הכול שונה. אני חוששת שהמצב לא יחזור לקדמותו לעולם. מועקה שורה על כולנו, בדומה לערפל שדבק לאוויר, למרות העונה. נראה כאילו אין בכוונתם להרפות.

אני שקועה כל כך בהרהורים, כך שאני שמה לב שהגענו לדירה שלי רק כשאני עומדת מול הדלת וידי מונחת על הידית. אני מהססת לפני שאני מסובבת אותה, ועיני גולשות לגבר שעומד לציד.

"כאן, הממ... גרתי לאחרונה," אני אומרת. רהוטה במיוחד, ריה.

"זאת אומרת, מאז עזבתי את הקסרקטין."

"אני יודע."

הוא יודע? איך הוא יודע?

הוא לא שאל אותי מעולם איפה אני ישנה, לא בא לבקר. יכול להיות שפארלי או מייבן סיפרו לו. אם כי אני מופתעת שהוא טרח להתעניין. בשבועות האחרונים מקנן בי חשד מכאיב שהוא שכח מקיומי לחלוטין.

פתאום יש לי תחושה שלשוני גדולה מדי בפי, אבל אני מכריחה

אותה להגות כמה הברות רפות. "אה, כן. טוב, אז... תיכנס."

ללא שהיות אני פותחת את הדלת בדחיפה ונכנסת לחנות האפלולית. ריחות מרגיעים של צמחים מיובשים ומצעים רעננים אופף אותי מייד, שילוב מוכר שמזכיר לי את ימי ילדותי בסִיֶּה־יֶבֶן. בית המרקחת של הרוקח הזקן ברחוב הראשי היה הבחירה הטבעית כשחיפשתי מקום מגורים אחרי הקרב. הוא כבר לא זקוק לבקבוקי התמיסות המסודרים על המדפים או לעשבים התלויים במחסן. נשמתו עלתה לשמיים, אפרו פוזר ברוח. אני מקווה שבמקום שבו הוא נמצא עכשיו, לא מפריע לו שאני ממשיכה את עבודתו או מרגישה בבית בדירתו הצנועה.

גרים המדרגות האחורי צר וזקוק לניקיון. המגפיים של פן מפזרים עננות אבק כשהוא עולה בעקבותיי, וכל מדרגה גונחת תחת משקלו. כשאנחנו נכנסים לטרקלין אני סורקת בעיניי את החלל המבולגן, מבחינה בערמות הספרים שמכסות כמעט כל משטח, בכריות הבלויות על הספה, בשולי השטיח המהוהים. אין כאן הרבה רהיטים או חפצי נוי. אור רך מטפטף דרך שמשת החלון הרחב, ומלבדו אין עוד תאורה.

פן עוצר צעד אחרי המפתן. הוא לא אומר כלום, רק סוקר את מקום מגוריי בדממה, מתעכב על השמיכה המקומטת שמתחתיה אני נוהגת להתכרבל בערבים, על ספל התה המלא למחצה ששכחתי לפנות כשמהרתי הבוקר. מתייק בזיכרוננו את כל סימני החיים הקטנים, כאילו הם ראויים למחקר מעמיק.

אני, מצדי, מתבוננת בו, ותוהה למה קשה לי כל כך למצוא את המילים הנכונות להגיד. תוהה למה נוצרה בינינו מבוכה כזו, ומתי המרחק הבטוח ששמרנו זה מזה נפער לתהום ניכור אדירה. מעל הכול, אני תוהה איך אוכל לחצות אותה.

אלים אדירים, הלוואי שהוא יגיד משהו. השתקנות המתמשכת שלו מתחילה להלחיץ אותי. אומנם זה היה הרעיון שלי לבוא לכאן, אבל עכשיו שהגענו... אני מרגישה כאילו הכנסתי זאב לסלון שלי בלי לתכנן מראש איך בכוונתי לאלף אותו.

עיניו הכהות והאינטנסיביות מסיימות את הסריקה ומתקבעות שוב על עיניי. נשימתי נעתקת כשמבטינו מצטלבים, והלהבה שמתלקחת עמוק במעיי מאכלת את כל האוויר בריאותיי. "חכה כאן רגע, בסדר?" קולי נשמע חנוק. "תרגיש בנוח. אני תכף חוזרת."

אני נחפזת למטבח כמו אסירה נמלטת.

את הפחדנות בהתגלמותה, ריה.

המזווה של הרוקח הזקן לא מכיל מצרכים ראויים למשתה מלכותי. אבל קשה לי להאמין שפן יתאכזב מהמזון הפשוט שעליו חייתי בשבועות האחרונים. אומנם הוא מלך עכשיו, אבל בליבו הוא תמיד יהיה חייל. בזמן מסעותינו באזורי פרא ראיתי אותו אוכל בשר

ארנבת ישירות מהעצם, טורף רצועות בשר אייל ופיתות עבשות ללא תלונה.

אני מארגנת ארוחת ערב פשוטה מהמצרכים העומדים לרשותי. בשעה שהאורז מתבשל על הכיריים אני מרטיבה מטלית מתחת לברז, והיא מטפטפת על רצפת העץ כשאני יוצאת מהמטבח.

עיניו של פן מתרוממות אליי ברגע שאני מופיעה וסורקות אותי מכף רגל ועד ראש, כאילו הוא מקטלג במוחו כל כתם דם יבש וסימן חריכה על מדי העבודה שלי. הם לא תואמים למידתי, ובוודאי היו שייכים למתלמד צעיר מגילדת החיים – אולי לנער מתבגר, מאחר שהם תפורים בפשטות והמכנסיים חפים מקישוטים. אבל הם מספקים את צרכיי. נדיר מאוד שאני מבלה יום במרפאה בלי שמישהו משתעל, מדמם או מקיא עליי בשלב מסוים.

פן יושב על הספה הבלויה, מחזיק את הספר שקראתי אמש לאור הנר – כרך עבה העוסק בעשבי מרפא ובשימושיהם הרבים. מדפי הספרים על הקיר הנגדי עמוסים בחומרי קריאה דומים. הספר נראה משונה בידיו. הידיים האלה נראות כאילו נוצרו בשביל הנפת חרבות והנחתת מהלומות. לא זכיתי פעמים רבות לראות אותן מבצעות פעולות יומיומיות כמו דפדוף או העברת אצבע מתחת למילה. המראה הזה מכה בי מאחורי צלעותיי ודוקר את ליבי.

הוא עדיין לא לובש חולצה, אלא מכנסיים שחורים בלבד. להב מעוטר בגליפים מבצבץ משולי מגפו, זהה ללהב שאני נוהגת לשאת עליי. אפילו עכשיו משקלו המנחם נתון בנדן החגור לירכי השמאלית. אני כמעט לא הולכת לשום מקום בלעדיו. כשאני מצליחה להירדם בסופו של דבר הלהב נמצא בהישג יד, על שידת הלילה או מתחת לכרית שלי.

"בבקשה..." אני מרימה את המטלית הלחה. "חשבתי שכדאי..."

גבותיו מתרוממות בשאלה אילמת כשאני ניגשת אליו וכורעת על הרצפה לרגליו. הוא שואף שאיפה חדה כשהוא קולט מה בכוונתי לעשות. הוא רוכן מעט קדימה, משעין את מרפקיו על ברכיו ומקרב את פניו לגובה עיניי. מבטינו מצטלבים לרגע טעון אחד. שרידי החום עדיין מעשנים במעמקי עיניו. אני משתדלת כמיטב יכולתי לשמור על

הבעה נטולת רגש, מגייסת את כל ניסיוני כמרפאת כדי לשמור על קור רוח. ועדיין קשה לי למנוע מידי לרעוד כשאני מצמידה את המטלית הרופסת אל פניו.

שיניו מתהדקות בכוח ברגע שאני מתחילה לנגב את כתמי הדם מפניו. פתיתים יבשים מצפים את הצללים הכהים מתחת לעיניו, את השקעים העדינים מתחת לאוזניו. אני עובדת בשיטתיות, עובדת מעצמות הלחיים לקו הלסת, ממשיכה לגרונו השזוף ומשם לחזהו. טיפת דם יחידה התייבשה בדיוק מעל סימן השיור שלו, שכולט מעט משאר עורו, כמו צלקת מברזל מלובן. אני שומרת אותה לסוף, וכשאני מנגבת אותה קווי הסמל המסולסלים לוחטים תחת אצבעותיי. כל גופו רועד כשאני עושה את זה. אני יודעת שהעור באזור הזה רגיש מאוד. כשאני מסיימת, המטלית הלבנה ספוגה בדם אדום ושנינו מתנשפים במהירות.

"סיימתי," אני ממלמלת, כי אין לי משהו טוב יותר לומר. אני מתחילה להתרחק, אבל מגלה שידו לופתת את מפרק כף ידי בלי שהספקתי לראות אותו זו. עיניי מתרוממות בפרופור לעיניו. "תודה," אומר פן בקול מקוטע. אני יודעת שהוא לא מתכוון רק למטלית.

"על לא דבר."

אני בולעת רוק בכוח. לא הייתי בקרבה כזו אליו זה יותר מחודש. מאז הקרב דרכינו בקושי הצטלבו. אדרבה, נראה לי שהוא התאמץ במיוחד להתחמק ממני. אבל אני לא יכולה לשכוח את הפעם האחרונה שהיינו לבדנו. את הפעם האחרונה שהוא נגע בי. השיחה הלהוטה האחרונה שניהלנו בליל חג האש חרוטה עמוק כל כך בזיכרוני עד שאפילו ריחוק של שבועות לא יכול למחות אותה.

את לא מבינה? לוחש קולו בזיכרוני. את פירקת אותי לגמרי... כשאני עוצמת עיניים אני כמעט מצליחה להרגיש את טעם פיו כשהוא זלזל את פי. את מגע ידיו המיובלות מחפשות את האזורים הרגישים ביותר בעורי. את הצורך הבווער שזרם דרך הקשר בינינו, את התשוקה המענגת והמייסרת שאף אחד מאיתנו לא היה חזק מספיק כדי לרסן.

אולי הייתי מצליחה לשכנע את עצמי שרק דמיינתי את זה, אלמלא המתיחות החדשה והמשונה שטוענת את האוויר בינינו עכשיו, כשירו נוגעת בעורי וכשחוט השערה מפריד בין פנינו. לא, אין ספק שזה היה אמיתי. רגע התשוקה החטוף שחלקנו בנקודת התצפית מעל העיר כשזיקוקים התפוצצו בשמיים, קרה באמת – בין שהוא רוצה להודות בזה ובין שלא.

שיניי ננעצות עמוק בשפתי התחתונה כשהזיכרונות מציפים אותי. התנועה הזו מושכת את עיניו של פן אל שפתיי, ומבטו משתהה עליהן. אני מנסה כמיטב יכולתי לחסום אותו, להסתיר את רגשותיי הסוערים מאחורי מחסום מנטלי לפני שהם יזרמו אליו, אבל המבט שהוא נועץ בי גורם לי לחשוד שנכשלתי במשימה.

אומנם אני משתפרת בעמעום הרגשות שלי, אבל עדיין לא רכשתי את המיומנות הזו במלואה. בניגוד לפן. רוב הזמן, חוץ מרגעים נדירים, או כשהוא משתמש בכוח קסם רב כל כך עד שהוא לא מסוגל להחזיק את הביצורים המנטליים החסונים שלו על כנם, הוא לא נותן לי אפילו פירור. רגשותיו האמיתיים נשארים בגדר תעלומה. מה הוא מרגיש כלפיי, מה הוא רוצה ממני... הוא לא חולק איתי. לא מרצונו, בכל אופן.

חלק ממני משתוקק לשאול אם חשדי מוצדק. אם הוא מצטער על שהרשה לשליטתו העצמית הנוקשה להתרופף לזמן ממושך עד שתשוקתו האמיתית נחשפה. אם הוא מתחרט על כך שכמעט חצינו גבול בלתי הפיך בלילה ההוא. אבל כשאני מנסה לשאול, המילים מסרבות לצאת מפי.

"אני הולכת להוריד את האורז מהכיריים," אני אומרת במקום זה בקול רפה. "אתה בטח רעב. מייבן אמר שאתה לא אוכל לאחרונה." פן מהמהם תשובה לא מחייבת כשהוא מרפה ממני. הרגע מופר ואני כמעט שועטת בחזרה למטבח ומקדישה את כל מעייניי לארוחה. כעבור פחות מרבע שעה אני יוצאת לסלון עם מגש מלא מזון. לחם טרי, גבינה פרוסה, קערה מהבילה של אורז ארוך, וכמה מהתפוחים ששמרתי לאירוע מיוחד. המסחר מתחיל להתחדש סוף-סוף, אבל בשבועות הראשונים אחרי המתקפה, פירות וירקות טריים

לא נכנסו לעיר ולא יצאו ממנה. ייקח עוד זמן מה עד שהמצב יחזור לקדמותו.

אני קופאת כשאני מגיעה למפתן.

פן שקוע בשינה עמוקה על הספה, בתנוחה עקומה שלא נראית נוחה כלל, מגפיו עדיין שרוכים היטב לרגליו ופלג גופו העליון מפותל מעל הכריות. תשישות מובהקת כל כך חקוקה בפניו עד שאני לא מסוגלת להפריע לו. אני תוהה כמה זמן עבר מאז זכה למנוחת לילה אמיתית. אני עצמי סבלתי מנרדדי שינה ששחקו את כוחותיי, אבל הנטל שלי הוא כאין וכאפס לעומת שלו.

אני נסוגה מחוץ לחדר ומניחה על הדלפק את הסעודה שטרם נאכלה. אני מתגנבת בחזרה לסלון על קצות האצבעות, מכסה את גופו הרפוי של פן בשמיכת צמר בלויה, ומכבה את עששיות הגז. נמשיך לדבר בבוקר, אני מחליטה כשאני לוקחת לעצמי מהאוכל. אני אוכלת במטבח האפלולי ואז פורשת לקרוא בחדר השינה שלי עד שאשקע בשינה טרופה.

מחר.

מחר נדון במערכת היחסים שלנו ובכל הדברים שניסינו להתחמק מהם בחודשיים האחרונים. מחר נלבן הכול סוף־סוף. אני בטוחה בזה. אבל כשאני מתעוררת בבוקר, הספה ריקה ושמיכת הצמר מקופלת ומסודרת. פנדפייר עזב מזמן – לא רק את הדירה שלי, אלא את העיר עצמה, וכעת לא נותר לו זכר מלבד להבה קלושה על גבי משב רוח מרוחק מחוץ לגבולות המכתש.

והלהבה דועכת יותר ויותר בכל רגע.

# פרק 3



השחר טרם עלה, אבל אני כבר עושה את דרכי למרפאה. מגפיי מכים בקצב אחיד בדממה המשונה האופפת את הרחובות החשוכים.

"קמת מוקדם," אומר קול כשהדובר מדביק אותי ומתחיל לצעוד לצידו. אין זכר לצליעה בצעדיו, אבל אני יודעת ששוק רגלו עדיין נתונה בסדר מתחת למגף העור הנוקשה – השריד האחרון מהשבר שאוּחה לאחרונה. שער הנחשתי בוהק כמו להבה עמומה לאור השחר החיוור. "גם אתה," אני עונה בגבות זקורות. "מישהו ממחזוריך הרבים גירש אותך מהמיטה?"

"בדיוק ההפך, אֵיס. הם מתחננים שאישאר. מתחננים. על הברכיים, בעיניים דומעות." פארלי מחייך אליי. "חשבתי שכדאי לקום מוקדם לפני שאתייצב לשירות בקסרקטין." "לשירות?"

"לא שמעת? סוף-סוף אישרו לי לחזור לשירות פעיל. את עומדת מול חבר גילדת הגחלת בתפקוד מלא." הוא מנפח את החזה בחשיבות עצמית. "אני עומד לפקד על יחידה משלי." "זה צעד גדול."

"לא ממש. אני מנוסה מאוד בחלוקת פקודות לגברים." "אולי בחדר השינה. לא בשדה קרב." חיוכו נעשה ערמומי. "הם לא שונים במיוחד, אם עושים את זה כמו שצריך."

אני מגלגלת את עיניי למשמע הרמיזה הזו. "אתה בטוח שאתה מוכן לזה?"

"הייתי מוכן מהיום שקיבעת את העצמות שלי."

"רק תשתדל להיזהר –"

"אוח, נו באמת, אישה. אל תנדנדי. אני לא הולך להחריב את מאמצי הריפוי שלך על היום הראשון שלי." הוא עוצר. "יש לך מטלות ריפוי חשובות יותר עכשיו."

אני מהדקת את אחיזתי בסל התלוי על זרועי המכופפת. הוא מלא משחות, תמיסות ושיקויים, והבקבוקונים הזעירים מדנדנים בכל צעד. ביליתי חלק הגון מהלילה האחרון במחסן, כפופה מעל עלי ומכתש, וכתשתי עשבים עד שאצבעותיי איבדו תחושה. בדיוק כמו שעשיתי בכל לילה בשבוע האחרון, מאז פנדפייר עזב את העיר. לדברי מייבן הוא הלך לערוך בדיקה ביישובים הכפריים של רמת דאיווד, שם המארה מקשה על האיכרים יותר מתמיד. הוא לא הודיע לאיש מתי הוא מתכנן לחזור.

בגלל העובדה המטרידה הזו וחוסר היכולת שלי לחוש בנוכחותו דרך הקשר, אני חסרת מנוחה אפילו יותר מהרגיל. אם כי לנדודי שינה יש יתרון אחד – פרודוקטיביות. המדפים מסודרים יותר מאי-פעם, ומלאי התרופות הצמחיות מעולם לא היה במצב טוב יותר. וזה טוב, כי אנחנו זקוקים להן נואשות במרפאה.

גל רציני של שפעת אביב הציף את עיר הבירה ושלח אליי מטופלים רבים. בתקופה אחרת בחיי, כשעזרתי לאיליי לרפא חולים בסייהיבן, התפרצות מהירה כזו הייתה מדאיגה אותי מאוד. אבל בהשוואה לפציעות קרב ולגפיים מרוסקים, שיעול קל לא נראה כמו איום חמור במיוחד.

כבר הפסקתי לספור בכמה חיילים ואזרחים פצועים טיפלותי בחודשיים האחרונים. אני לא חברה בגילדת החיים, ארגון עם מדיום צנועים בצבע חול ודרישות התלמודות מחמירות, שחבריו טיפלו בתושבי קלדרה הפצועים עוד לפני הקרב. אבל הם זקוקים לכל עזרה אפשרית. מאחר שבית החולים הישן קבור תחת הריסות, יש מחסור בצידוד רפואי. יש מחסור חמור אפילו יותר במרפאים שיודעים איך להשתמש בצידוד הזה, מאחר שרובם המכריע היה בבית החולים כשקירות הבניין קרסו.

בימים הראשונים אנשים לטשו בי עיניים ודיברו בקולות מהוסים כשניגשתי למיטותיהם ובדקתי את פצעייהם.

זאת היא.

שיור האוויר.

רואה את הסופות בעיניה?

לאחרונה הלחשושים דעכו. ואולי פשוט למדתי להתעלם ממילות היראה שהם ממלמלים כשאני מחליפה תחבושות ספוגות בדם, מקבעת עצמות שבורות ובודקת אם תפרים הזדהמו. המיתוס שתופח סביבי אומנם מעורר בי אי-נוחות, אבל העמדת העובדות על דיוקן היא לא משימה קלה. ולדברי חבריי מגילדת הגחלת, היא גם לא נחוצה.

אנשים צריכים להאמין במשהו, אייס, פארלי נזף בי לפני ימים ספורים. אם הם יחשבו שחיה ביניהם אלה, יש סיכוי שזה יחזיר להם את תחושת הביטחון. תניחי לזה, טוב?

"ראית את קאריס?" הוא שואל עכשיו, כשאנחנו מתקרבים לקסרקטין. המקום שקט בשעת לילה כזאת – זירות ההתגוששות ריקות, מטרות הקליעה נטושות, שלהבות הלפידים נמוכות.

גרוני מתכווץ פתאום. "רק דרך החלון."

"את צריכה לנסות שוב."

"היא לא רוצה לראות אותי. היא הבהירה את זה מצוין. אולי

שכחת שהיא טרקה לי את הדלת בפנים?"

"היא באבל, אייס." הוא נאנח ומנענע את ראשו. "היא איבדה

את –"

"אני יודעת מה היא איבדה," אני קוטעת אותו. "ואני גם יודעת את

מי היא מאשימה באובדן הזה."

"היא צריכה זמן. היא תשנה את דעתה."

"הממ."

"את יכולה לפקפק אם את רוצה. אני צודק. חברות אמת לא

מתפוררת בן לילה."

אני משחררת אוויר. "אני נותנת לה מרחב, כמו שהיא ביקשה.

הדבר הכי טוב שאני יכולה לעשות כרגע הוא להישאר קרובה כדי להשגיח עליה ועל התינוק."

הבחירה לגור בבית הרוקח לא נבעה רק מהעלי והמכתש שלו, אלא גם מהקרבה לחנות הבגדים של חברתי הוותיקה ברחוב הראשי. החלון הרחב שלי משקיף בדיוק על הבניין הכחול בקצה הרחוב, שממנו יוצאת מדי פעם דמות נשית צנומה בגלימה כהה, מחזיקה צרור קטן צמוד לחזה. ג'ונין התינוק גדל במהירות ונראה בריא למדי, לפי יללות הרעב שנישאות לאוזניי דרך החלונות הפתוחים של חדר התינוקות שלו.

אני מתגעגעת לימים שקדמו לחג האש, כשזרועות פתוחות וספל תה חם קיבלו את פניי. בביקור האחרון והיחיד שלי לאחר מכן ראיתי בבירור את השיפוטיות בפניה מוכות היגון של קאריס, את ההאשמה היוקדת בעיניה הירוקות, עוד לפני שהיא הספיקה לטרוק לי את הדלת בפנים.

"אייס, אני רק חושב שאולי –"

"מספיק, פארלי." אני מנענעת את ראשי. "אם היא תחליט יום אחד שהיא רוצה שאחזור לחייה... אני אחזור. אבל לא אכריח אותה לסלוח לי רק כדי להקל את רגשות האשמה שלי."

"כבר אמרתי לך אלף פעם, אין לך שום סיבה להרגיש אשמה. אף אחד לא מאשים אותך במה שקרה לאות'ר."

"ממפי."

פיו נסגר בבת אחת בתגובה לטון החריף שלי. למרות ניסיונות השכנוע העדינים, פארלי יודע טוב יותר מכולם שקאריס עדיין לא מוכנה לסלוח לי על חלקי במוות של בעלה. כי אני זו שדחקה באות'ר ללכת לארמון; הוא רץ היישר לעבר הסכנה על סמך דבריי. אלמלא מה שאמרתי לו, הוא לא היה נמצא על הגשר כשהצריחים התמוטטו מעליו. אלמלא מה שאמרתי, הוא עדיין היה בחיים.

פצע כזה לא יכול להחלים תוך שבועות ספורים. אני לא נאיבית; ברור לי שקאריס לא תוכל לסלוח לי אי־פעם, והחברות בינינו לא תחזור לקדמותה.

"אקפוץ לחנות שלה מאוחר יותר, אחרי התורנות שלי," פארלי מבטיח לי. "אוודא שהיא עדיין מחזיקה מעמד. אנסה לשכנע אותה לנח קצת בזמן שאשגיח על התינוק."

"אתה חבר טוב, פארלי."

"גם את, אייס. זה רק עניין של זמן עד שקאריס תיזכר בזה למרות האַבֶּל."

דרכינו מתפצלות, פארלי נבלע בקסרקטין ואני ממשיכה להתקדם מעבר לאורוות, עד המחסן הישן שהסבנו למרפאה לא מזמן. חשוך בפנים, מלבד כמה נרות קיר מהבהבים. באוויר יש ריח של עשבים וזיעה ודם בן כמה ימים. רוב המטופלים ישנים בדרגשיהם, אבל כמה מהם מתנועעים וגונחים בכאב, ומצחיהם מיוזעים בגלל הקדחת שתקפה את גופיהם החלשים.

ליד הקיר הרחוק אני רואה את לֶסְטִין, נער נמרץ וממושקף, צעיר ממני בכמה שנים, לבוש במדים החומים-צהבהבים של גילדת החיים. טכנית הוא עדיין מתלמד, מאחר שטרם סיים את עשר שנות החניכות כשהעולם התהפך, אבל כישוריו השתפרו בצעדי ענק בחדושיים האחרונים. אצבעותיו הזריזות והיעילות מטפלות כרגע בחייל שנפצע בכתף מגרון של שחתן – אחד מפצועי הקרב האחרונים שלנו שטרם השתחרר. רוב האנשים היו מתים מאובדן דם או מזיהום, אבל לאיש הזה יש מבנה חסון. הוא שרד במשך שבועות וסבל ייסורי תופת בזמן ששריריו הקרועים התאחו בהדרגה.

לסטין נושא את מבטו כשהוא שומע אותי נכנסת, מברך אותי לשלום בהנהון שקט, אם כי אני בקושי רואה את פניו לאור הנרות הקלוש. אני משיבה הנהון כשאני מסירה מעליי את הגלימה ומחליפה אותה בסינר נקי מהכביסה שהיה תלוי על וו ליד הדלת.

אני מוציאה מהסל משחת איקליפטוס וקמפור והולכת בעקבות קולות השיעול לעבר אישה מבוגרת ושברירית ששוכבת על דרגש סמוך. לא סביר שהיא תשרוד עד הבוקר, מאחר שתפקוד ריאותיה הגדושות נחלש יותר ויותר בכל שעה. אני לא יכולה להציל אותה. לא בשלב הזה. אבל אני יכולה למרוח על חזה משחה שתקל על נשימותיה המאומצות, ולהחזיק את ידה עד שזו תישמט מאחיזתי. אני יכולה לנגב את הזיעה ממצחה ולעצום את עיניה כשהן יחדלו לראות.

זה החלק הקשה ביותר בעבודת הריפוי – לרעת מתי הגיע הזמן להפסיק. להודות שלמרות המאמצים הקשים, נחלנו הפסד בקרב.

להניח בצד את הכלים והשיקויים ולהשלים עם האמת המרה בנוגע לחיים, והיא שהם תמיד מגיעים לסופם. בין שמדובר בריסוק מהיר תחת ארמון שקרס או בשחיקה איטית במשך שנים, המוות הוא עובדה בלתי נמנעת. לא משנה כמה ננסה לעכב את בואו, בסופו של דבר הוא פוקד את כולנו.

אני מקווה שבבוא הזמן לא אדע שהוא עומד להגיע. אני לא מעוניינת להביט היישר בפני המוות. אני חוששת שהעיניים שיביטו בי יהיו עיניי שלי – זוג ענני סופה כאוטיים שיאותתו לנשמת השכורה להיכנס לאֵתר, שלא עמד בפני הקסם ששחררתי.

הקסם ששיסיתי בעצמי.

הקסם ששיסיתי בעולם.



"כמה פעמים אני צריך להגיד לך? הרטייה המועדפת עליי לטיפול בפצעים מזוהמים כוללת קורט לשד עצם של ממותה. במה את משתמשת במקום זה?" אוֹשִׁיין מרחרח את המשחה שסיימתי זה עתה להעביר לצנצנת ומעקם את אפו בסלידה. "סינפיטון פשוט? ציפורני חתול? אין לך כבוד לחוכמה של אנשים מבוגרים ממך?"

אני מרסנת את תגובתי. "אני מתנצלת, אושיין. אבל מניסיוני, עליי אכילאה יעילים יותר מאבקת לשד עצם –"

"מניסיונך? הא! אם הייתי סומך על הניסיון שלך לא היו נשארים לנו מטופלים. כולם היו הופכים לאפר במדורת קבורה." אני מהדקת את שפתיי.

המרפא הקשיש מתרחק בצליעה לאורך שורת הדרגשים, ממלמל לעצמו משהו על חוסר היכולת שלי. הוא נשען בכבדות על מקל הליכה בדרך, ומפרקי אצבעותיו הדלקתיים מתהדקים כמו טופר סביב הידית. גבו מכופף בצורת חרמש הירח, וגיבנת בולטת מקמרת את שכמותיו.

אושיין התחיל לתפור פצעים זמן רב לפני שהגעתי לעולם – כמו שהוא מזכיר לי לעיתים קרובות – ועבד כמרפא במשך עשרות שנים

עד שאולץ לצאת לגמלאות לפני כמה שנים. אחרי המתקפה על העיר הוא נענה ברצון לקריאת העזרה.

את העזרה שלי, לעומת זאת, הוא לא קיבל ברצון דומה. לא משנה כמה פעמים הורדתי לחולים את החום, כמה עצמות קיבעתי, כמה זיעה ניגבתי ממצחי מטופלים, בכמה זיהומים טיפלתי וכמה חתכים חבשתי... האיש הקשיש מסרב להשלים בחן עם נוכחותי בשורותיה הדגולות של גילדת החיים. אם זה היה תלוי רק בו הוא היה מגרש אותי ביום הראשון, כשהגעתי לבית החולים המאולתר והצעתי את שירותיי כמרפאת. לא הייתי חניכה מן המניין. בנוסף, אני אישה. בעיניו אנחנו מתאימות לעבודה כמיילדות, אבל אין לנו קיבה חזקה מספיק לניתוחים.

מי שבא לעזרתי היה לסטין בעל החשיבה הזריזה, משקפי הינשוף והחיוך העקום, שציין שיש להם יותר מטופלים מאשר זוגות ידיים עובדות, ושרבים מהם יזדקקו לטיפול במשך שבועות. לסטין, בדרכו הנועזת והשקטה, הוא שהזכיר לאדונו עתיק היוםין שבשנים שחלפו מאז השתמש לאחרונה בעלי ובמכתש שלו, המקצוע התפתח והחל לקבל חניכות, ורבות מהן היו קרובות מאוד להפוך למרפאות מוסמכות כשגג בית החולים קרס וכתש את חלומותיהן לאבק.

לאושיין לא הייתה ברירה אלא להשלים עם דבריו ולקבל אותי, אם כי בחוסר רצון מובהק. אבל דעות קדומות ישנות הן עקשניות לא פחות משעלת. רגשותיו כלפיי לא השתפרו כלל, וקשה לי להאמין שיש לי סיכוי לשנות את המצב איכשהו.

לסטין אומנם קיבל אותי בחמימות, אבל הוא רק חניך, ועדיין לומד את מלאכתו ומתמקצע בכישוריו. הוא סר למילתו של האדון הקשיש בכל נושא. דברו של אושיין הוא חוק. אבל בלילות, כשאנחנו עובדים ללא עיניו הבוחנות והעכורות מזקנה של אושיין, אני מגלה שלסטין לומד מהר, ולהוט לשמוע על שיטותיי השונות ולהקשיב לעצותיי.

אני מניחה שרוב הנערים בני השלוש-עשרה עסוקים בחיזור אחר נערות יפות והתגוששויות בזירות אימונים. לא לסטין. כשהוא לא עסוק בטיפול בחולים אני מוצאת אותו עם ספר בפניה שקטה, משקפיו מחליקים לאיטם על גשר אפו כשהוא קולט כל טיפת מידע כמו ספוג.

כשהוא שמע על מדפיו המצוידים של הרוקח, הוא התחנן לבוא לבקר אצלי. עכשיו הוא מבקר קבוע, מצלצל בפעמון בכל שעות היממה, הולם על הדלת אם אני לא עונה תוך שנייה. הוא מתפרץ פנימה, מגושם כמו סייח בן יומו, זרועותיו הגמלוניות מפילות בקבוקים ממשטחים, מרפקיו מתנגשים במשקופים ובפינות שולחנות, ומפריע את שלוותי באופן כללי.

למען האמת, ההפרעות האלה לא מפריעות לי כלל, לא משנה כמה אני מוחה כשהוא מופיע בלי הודעה מראש, מחייך ללא חרטה ומחזיק בידי את הספר האחרון שסיים לקרוא. כי אין להכחיש שהייתי בודדה לאחרונה. מאחר שקאריס עדיין שרויה באבל, ג'ק וקרוֹגֶן הלכו לאבטח את הגבולות, מייבן מפקד על חיל המשמר המקיף את עיר הבירה, ופן פרש לחלוטין לעסוק בענייניו, רק פארלי מארח לי לחברה. ובקרב גם הוא יהיה עסוק מכדי להיות איתי, כי הוא החלים מספיק כדי לחזור לשרת בגילדת הגחלת. הוא יצא לפטרולים בלילות, לא יושב אצלי בסלון וישחק טוֹוִילו, משחק קלפים והימורים פופולרי במחוזות הצפון. חבל, כי סוף־סוף השתפרתי מספיק כדי לנצח מדי פעם בסיבוב אחד או שניים.

היום מתחיל והשעות חולפות בערבוביה מטושטשת של טיפולים וסידורים. לסטין יוצר איתי קשר עין מעבר לשולחן כשאני כותשת עשבים ומרתיחה מטליות בשביל תחבושות טריות. אני מצמידה אצבע לשפתיי וקורצת כשאני שופכת בקבוקון שמן פקעת ורדים לקלחת – תוספת שבוודאי לא תמצא חן בעיני אושיין הטהרן. השריית התחבושות בשמן מסייעת להחלמה; היא שומרת על הבריאיות והלחות של העור המכוסה עד שמסירים את התחבושת. אני מוכנה להסתכן בצליפות הלשון של אושיין אם זה יעזור למטופלים שלי להחלים מהר יותר.

שיניו הלבנות של לסטין מבהיקות בחדר האפלולי כשהוא מחייך בתגובה.

ילד טוב. הוא ישמור את סודותיי.

אני לוקחת את מקל הבחישה ומזיזה את התחבושות בתוך הסיר הגדול כחבית. אדים עולים מהמים, בדומה לערפל העקשן שלוחץ

על חלונות המרפאה. מזג האוויר המשונה עדיין לא נשבר, וכל העיר מתוחה בגללו. אנשים מביטים בשמיים בחשש וממלמלים הערות על סימנים מבשרי רעה.

מדי בוקר כשאני הולכת ברחובות אפופי הערפל אני רואה עגלות נוספות עמוסות מיטלטלים, תושבי קלדרה נוספים נמלטים לפאתי הממלכה הרחוקים. הם עטופים בגלימות חורף ומצטמררים מקור. מחזה חריג בשלהי האביב. אבל אפילו באמצע היום אין מספיק אור שמש כדי לאדות את הצינה, ואנחנו לא זוכים בשעות ערב חמימות שיבשרו על בוא הקיץ. אנחנו לכודים במעגל סגרירות נצחי, תקועים מתחת למעטה עננים שלא מרפה לעולם.

כמו תמיד, האנשים שמבחינים בי נחפזים להרכין את ראשיהם בכבוד. כמה מהם מסמנים באוויר את סמל הטטרך הקדוש – שתי אצבעות הנעות באוויר בצורת מעוין. אני רואה את שפתותיהם הוגות מילים ללא קול. אורגת הרוח. נושאת האור. אני רואה תקווה מבליחה על פניהם חמורות הסבר. כאילו אני עשויה להציל אותם איכשהו. כאילו אני מסוגלת לגרש את הקור המדכא ולהשיב את החמימות ששרתה כאן בעבר, כשרידי החום של הר הגעש נשארו אצורים באבנים אפילו אחרי אלף שנה.

אני רוצה לעצור ולהגיד להם את האמת. אני לא מושיעה. לא הושעתי אותם. לא את פן. אפילו לא את עצמי. אבל הם אומללים מספיק; אין צורך שאוסיף לאומללותם. לכן אני רק מהנהנת וממשיכה בדרכי.

במרפאה האפלולית החיים פשוטים יותר. הזמן חולף במהירות. מיחושי רעב מיטשטשים, והתשישות נדחקת לפאתי התודעה. אני מפסיקה להתקיים בפני עצמי, בתור ריה, ברייה חיה עם צרכים משלה, והופכת לזוג ידיים ותו לא. מקבעות ובוחדות, חובשות ומשקות. אני מטפלת בנזקקים בלי להקשיב לדרישות הגוף שלי.

כשהסינר מהודק סביב מותניי ושערי הבהיר קלוע מאחורי ראשי כדי לא להפריע לי בעבודה, לא קל לזהות שאני שיוור האוויר. מה גם שרוב המטופלים שלי שרויים בדמדומי קדחת ומטושטשים מכדי לשים לב אילו ידיים מספיגות את זיעת עורם הלוהט או בודקות את

הדופק המהיר שלהם. אומנם אני לא יכולה להציל את העיר עצמה, אבל אותם אני יכולה להציל. מטופל אחר מטופל, דרגש אחר דרגש, גוף אחר גוף.

כשהדלת נפתחת מאחוריי באמצע היום אני נושאת את מבטי מהמטופל הנוכחי שלי, ילד בן עשר עם גרון כואב ובלוטות נפוחות, שישן שינה טרופה על מזרן על הרצפה. אני ממצמצת כדי להתנער ממחשבותי ומנגבת את ידיי על הסינר כשאני הולכת לעבר הדמות המוכרת המוצללת על המפתן.

"שלום, טיגן," אני אומרת בחיוך למשרתת שלי לשעבר, כיום חברתי הנאמנה. אבל חיוכי דועך כשאני רואה שהיא לבושה בבגדי מסע, גלימה עבה עוטפת את גופה הצנום וצרור מסודר חגור על גבה. "לא," אני לוחשת כלא מאמינה ומנענעת את ראשי במהירות. "גם את?"

היא מעווה את פניה. "באתי להיפרד לשלום."  
"את לא יכולה לעזוב!"

"הו, ריה, אל תכעסי עליי." היא סוגרת את המרחק בינינו וידיה המצולקות נשלחות אל ידיי. הצלקת הארוכה והנפוחה שמתנוססת על אמת זרועה ומגיעה עד לאצבעותיה מציצה מתחת לשרוולה – מזכרת מלהב של שחתן שפצע אותה בקרב. הפצע החלים יפה אבל הצלקת לעולם לא תיעלם לחלוטין, ומפרקיה הנוקשים לעולם לא יחזרו לתפקוד מלא. אם כי אובדן הגמישות בזרועה הוא כאין וכאפס לעומת כל שאר הדברים שנגזלו ממנה בלילה ההוא. עבודתה במצודה, קורת הגג שלה, תחושת הביטחון שלה. ומעל הכול, חברתה הקרובה ביותר.

קידה.

ראיתי את מותה כמו עיניי, ואז נקמתי אותו – הרגתי את השחתן שנעץ להב בליבה בלי להניד עפעף. אבל הריגתו לא סיפקה לי נחמה רבה. כל הנקמות בעולם לא יחזירו את קידה לחיים. וכל המשחות והתפרים בעולם לא ימחקו את הצלקת המשוננת החקוקה על זרועה של טיגן.

אחרי הקרב היא בילתה כמה שבועות תחת טיפולנו כאן במרפאה.

כמו ניצולים רבים, ליבה היה זקוק להחלמה לא פחות מגופה. עברה על טיגן תקופה קשה וכואבת מאוד.

אבל בשביל לסטין זו הייתה אהבה ממבט ראשון. ברגע שעני החניך הצעיר נחו על חברתי היפהפייה ושבורת הלב הוא נדר לשמור לה אמונים לנצח. העובדה שהיא מבוגרת מספיק כדי להיות אימא שלו לא הטרידה אותו כלל. הוא החל לכרכר סביבה בהתלהבות כמו כלבלב מאוהב, וזה סיפק בידור רב ונחוץ מאוד לכל מי שהיה בטווח שמיעה. הוא קיטר בלי הפסקה כשהיא שוחררה לפני חודש.

"נסה להבין," טיגן מפצירה בי, ממצמצת כדי להיאבק בדמעות. תלתליה החומים נשמטים ממטפחתה כשהיא מנענעת את ראשה. "לא נשאר כאן כלום בשבילי. רק זיכרונות מכאיבים וחלומות שבורים."

"אבל –"

"בבקשה, אל תעשי את זה. אל תבקשי ממני להישאר. את ריפאת אותי אחרי..." ידה המצולקת מפרכסת קלות כשהיא אווזת בידי. "אני חייבת לך המון, ואני לא יכולה לסרב לך. לכן אני מקווה שלא תבקשי. אני מקווה שתביני אותי כשאני אומרת לך שאני צריכה התחלה חדשה במקום אחר. אני מקווה שתאחלי לי בהצלחה ותיתני לי ללכת."

פי נפתח ואז נסגר בלי להשמיע קול.

אני באמת מבינה.

מבינה היטב, אפילו.

פתאום גם אני מתחילה למצמץ כדי להיאבק בדמעות. אני מתאמצת לייצב את קולי כשאני מושכת אותה לחיבוק. "סעי לשלום, חברתי, לא משנה לאן תלכי."

"דרכינו יצטלבו שוב," היא לוחשת בקול חנוק מרוב רגש. "אני

בטוחה בזה."

"לאן תלכי?"

"שיירה יוצאת צפונה, לכיוון הים. לא יהיה לי קשה למצוא עבודה באכסנייה כפרית או באחוזה עשירה. אני עדיין יכולה לקרצף ולקפל, אפילו שידיי לא זריזות כמו בעבר."

"הקור בצפון רצחני," מתערב קול ממורמר. "את תשנאי את זה."

אנחנו מתנתקות זו מזו ומסתובבות לעבר לסטין, שמביט בנו בזעף מהצללים, ידיו על מותניו הצנומים ועיניו מצומצמות מאחורי עדשות משקפיו העבות. לחייו השחומות אדומות כסלק, ומתחת להבעה הזועפת קל לראות ששפתו התחתונה רוטטת קלות.

"גדלתי ביישוב צפוני," טיגן אומרת לו בעדינות. "אני יודעת כמה החורפים קשים שם. אבל אני מעריכה את דאגתך."

"אני לא מודאג!" הוא עונה. "מה אכפת לי מה את הולכת לעשות? אפשר לחשוב שבאת להיפרד ממני לשלום."

אני משתעלת כדי לא לצחוק בגלוי על הפגנת הזעם הצדקני והילדותי.

טיגן ניגשת אליו ומתכופפת מעט כדי להביט בעיניו. "ברור שרציתי להיפרד ממך לשלום, לסטין היקר." היא חופנת את לחיו הסמוקה, שמאדימה עוד יותר בתגובה למגע. "אתגעגע אליך."

"ב-באמת?"

"מאוד-מאוד."

הוא נראה המום מהחדשות האלה. עד כדי כך שהוא אפילו לא מגיב כשטיגן רוכנת ומצמידה את שפתיה ללחיו בנשיקה מהירה ומרפרפת. הוא ממשיך לעמוד בלסת שמוטה כשהיא מסתובבת בחזרה אליי. שפתיה מתאמצות לרסן חיוך. "תלווי אותי החוצה?"

אני מהנהנת ומתחילה ללכת לידה. כשאנחנו יוצאות לרחוב חולף מולנו זרם יציב של עגלות וסוסים. רובם מתקדמים לעבר שדרת המלך, הכביש הראשי שחוצה את מרכז העיר, אבל כמה מהם שמים פעמיהם לקסרקטין, שמתפקד כמרכז הפעילות הראשי עד שהארמון ישוקם. אני מרגישה שמבטים רבים נשלחים אלינו כשהתנועה עוברת, אבל עיניי נשארות ממוקדות בטיגן.

"תכתבי לי כשתתקמי?"

"אשלח לך כל כך הרבה עורבים עד שיימאס לך ממני," היא מבטיחה. "אודיע לך איפה אני, אספר לך על חיי החדשים. ואת תספרי לי מה קורה כאן."

אני ממצמצת במהירות בניסיון לרסן את רגשותיי. הם גואים בחזי כמו נחשול אבל אדיר.

כמה אבדות נוספות אצליח לשאת? כמה מילות פרידה  
אצליח למלמל לפני שקולי יישבר?  
טיגן מושכת אותי לחיבוק אחרון. שפתיה לוחשות על אוזני פסוק  
מוכר שתושבי קלדרה נוהגים לדקלם לפני פרידות ארוכות. "מי ייתן  
וחמימות הגחלת ואור השלהבת ינחו אותך באפלה."  
אני מביטה בעינייה ועונה בקול חנוק, "להתראות, חברתי."  
אני עומדת מול המרפאה וצופה בדמותה עטויה הגלימה מתרחקת  
עד שהיא נבלעת בתנועה על הכביש. עד שגם היא, כמו כל השאר,  
נעלמת מעיניי. ואז, בלב כבד כמו מעטה העננים שלוחץ עלינו  
מלמעלה, אני חוזרת פנימה וממשיכה לעבוד.

# פרק 4



רעידת האדמה פורצת באמצע הלילה ומעוררת אותי בטלטלה מחלום רע. בהתחלה נדמה לי שאני עדיין ישנה, שרעידות המיטה הן חלק מהחזיונות המזוועים שרורפים את התת־מודע שלי – ים של חול מאיים לבלוע אותי כשעופות דורסים חגים בשמיים מוכי ברקים, מחכים לטרוף את הבשר מעצמותיי. אבל כשאני מתעוררת לחלוטין אני מבינה שזה שוב קורה.

רעידת אדמה נוספת.

הפעם היא חזקה במיוחד.

זו הפעם השלישית החודש. קשה לי להאמין שהן היו נדירות בעבר. עכשיו הן תוקפות אותנו בתדירות גדלה והולכת כשהמארה מתפשטת באנווין ומחלישה את הממלכה בהדרגה. אצבעותיה השלדיות של המארה הצליחו לחצות את ההרים הקימריים ולפלוש אפילו לכאן, למחוזות הצפון, שהיו מוגנים מהרעות החולות האלה במשך זמן רב.

בתגובה לפלישה, האדמה מזדעזעת ומפרכסת כמו חולה סופני שכוחו עדיין במותניו, והוא מנסה להיאבק בגורלו הממשמש ובא, אך במקום להועיל רק מחליש את עצמו מהר יותר. אם האדמה מסוגלת להרגיש כאב, טבעי שהיא תביע אותו בצורה כזו – לא בגניחת השלמה שקטה, אלא בטלטלות אדירות שמאיימות לבקע את העולם כולו לשניים. ולהחריב את כולנו איתו.

אני קופצת מהמיטה ונחפזת לדלת ברגליים כושלות. לוחות הרצפה רועדים תחת כפות רגליי כמו סיפון אונייה, זורקים אותי כה

וכה כנגד קירות המסדרון הצר. אני משתופפת על עקביי וחוצה כך את שאר הדרך לסלון. לסטין כבר התעורר מהתרדמה העמוקה שבה שקע לפני כמה שעות על הספה שלי, ספרו זרוק על הרצפה, לצד משקפיו. תלתליו השחורים פרוצים משינה ומזדקרים לכמה כיוונים שונים, ועורו הנחושת חיוור בניגוד להרגלו, ולשם שינוי הוא נראה בדיוק כמו נער בן שלוש-עשרה, ולא כמו החניך המקצועי שלמדתי להכיר בחודשים האחרונים.

"זה ייגמר בקרוב," אני קוראת ונאחזת במשקוף הדלת כשהרעידות מתחילות להיחלש. "אתה מרגיש? זה כבר מתחיל להאט."

הוא מהנהן ומבליע את פחדיו. הרעידות ממשיכות כמה רגעים נוספים, ואז העולם שב להיות דומם ושקט.

"הינה," אני נושמת עמוק. "רואה? זה נגמר."

אני ניגשת אליו כשידי צמודה לכותונתי, כאילו אצליח להרגיע את פעימות ליבי הסוער בכוח. הוא נראה מרוחק, עיניו לא רואות אותי או את החדר מסביבו, אלא משהו אחר. משהו גרוע יותר. אני מתכופפת לידו בזהירות, בתנוחה זהה לשלו – גבי צמוד לספה, ברכיי מקופלות ליד חזי וזרועותיי כרוכות היטב מסביבן.

"הי, הכול בסדר. זה נגמר."

לסטין לא מגיב. גופו רועד, כאילו הוא עדיין מרגיש את תנודות האדמה. עיניו נעוצות במדפי הספרים, חודרות דרכם ורואות זיכרונות כואבים כלשהם, ואני לא מעיזה לנער אותו מהם.

למדתי דברים מסוימים על הנער הזה בלי לשאול, בלי שסיפר לי עליהם במפורש. אני יודעת שהוא איבד הרבה בקרב – יותר מרוב האנשים. אני גם יודעת שהוא לא בא לדירה שלי רק כדי לעיין בספרי הרוקחות, למרות העמדות הפנים שלו. הוא לא אוהב לישון בקסרקטין עם שאר היתומים שאיבדו את בתייהם. הוא מעדיף את המזרן הגבשושי שסידרנו לו בחדר האחורי והקר במרפאה. אבל לפעמים הוא זקוק לתחושה של בית, גם אם הוא עדיין לא מסוגל להגות זאת במילים. הוא אומנם חונן בהבחנה חדה ובחשיבה מהירה, אבל במובנים רבים הוא עדיין ילד קטן שהלך לאיבוד ומנסה למצוא את דרכו במציאות חדשה ובודדה.

הוא לא היחיד.

אנחנו יושבים בדממה זמן מה, עד שרעידות המשנה גוועות לחלוטין. כשנשימתו מתייצבת וההבעה הרדופה בעיניו דועכת, אני קמה ומושכת אותו לקום איתי.

"בוא. תנעל מגפיים בזמן שאתלבש," אני אומרת בהחלטיות. "הלילה כבר לא נצליח לחזור לישון. אין טעם לשבת כאן כשאנחנו יכולים להביא תועלת לאחרים."

הוא מהנהן וכתפיו מקשיחות. "בסדר, ריה." "נקווה שלא התמוטטו עוד בניינים בגלל הרעידות. המרפאה מתחילה להתרוקן סוף־סוף. הייתי רוצה שהמצב הזה יחזיק מעמד כמה ימים לפני האסון הבא. זה ייתן לנו זמן לטפל בערמת הכביסה במחסן. אם היא תמשיך לגבוה היא תוכל להתחרות ברכס ההרים."

הנחרה המשועשעת שלו מלווה אותי כשאני חוצה את המסדרון. תוך זמן קצר אנחנו יוצאים לרחוב הראשי החשוך. אנחנו חולפים על פני חנות הבגדים של קאריס. עששיות דולקות בחלונות למרות השעה המאוחרת. כשאני כורה אוזן אני מצליחה לשמוע יללות קלושות של תינוק עצבני וקולות מרגיעים שמרדימים אותו בחזרה אחרי התעוררות פתאומית. געגועים מציפים אותי. הלוואי שיכולתי לדפוק על הדלת. להציע להכין לקאריס כוס תה ולנדנד את נווין עד שיירדם בזמן שהיא תלך לנוח. להתחיל לתקן את המצב...

"את בסדר?"

אני מעיפה מבט בלסטין ומגלה שהוא מתבונן בי בדאגה. אני מרעננת את הבעתי ומאלצת את עצמי לחייך. "בסדר גמור." "כמובן." הוא מנענע את ראשו וממלמל, "כולנו ב־O.D גמור." "אתה מטפל בגינה של קאריס כמו שביקשתי?"

"כל יומיים בבוקר."

"ומביא את חבילות הסיוע?"

הוא מהנהן.

"כל הכבוד."

אני כמעט שומעת אותו מגלגל את עיניו. "אני לא מבין למה

את מכריחה אותי ללכת לשם כל כך הרבה פעמים. אני יכול פשוט להשאיר את החבילות בכניסה."

"מה עם הגינה? מי יטפל בה אם לא אתה?"

"עקרת את העשבים השוטים מזמן! ויעברו חודשים לפני שיהיו יכולים מוכנים לאיסוף. חוץ מזה, למה האישה שגרה מעל החנות לא יכולה לעשות את זה?"

איך אני יכולה להסביר לנער בן שלוש־עשרה שאני לא שולחת אותו לשם בגלל גינת העשבים, אלא בגלל האישה שבבעלותה נמצא שטח הגינה? איך אני יכולה להגיד לו שהמטרה העיקרית של הביקורים שלו היא לשים עין על חברה יקרה בלי שאצטרך לפלוש למקום שבו אני כבר לא רצויה? זה בלתי אפשרי.

יש דברים שאי אפשר להסביר במילים.

"כי האישה שגרה שם," אני אומרת בקול נוקשה, "היא..."  
 "עצובה," משלים לסטין במקומי, בתבונה מעבר לגילו. "היא עצובה כל כך."

אני בולעת רוק בכוח. "איך אתה יודעת?"

"היא לא בוכה או משהו כזה. היא אפילו מנסה לחייך אליי לפעמים. והיא חלקה איתי כמה חתיכות מהתפוח ששלחת לה בשבוע שעבר, כשסיימתי להשקות את הצמחים. אבל העיניים שלה..." הוא מושך בכתפיו הצנומות. "רואים את זה בעיניים שלה. הן ריקות. כמו עיניים של גופה מהמרפאה כשהקדחת מנצחת. חוץ מהרגעים שהיא מסתכלת על התינוק שלה – רק אז היא נראית חיה." אלום אדירים.

גרוני מכווץ כל כך עד שקשה לי לדבר. "כדאי שתדע... קאריס, כמו רבים מאיתנו, איבדה מישהו בחג האש."  
 לסטין מעיף בי מבט חד. הוא מבין טוב יותר מכולם כמה אבדות גבה הלילה ההוא.

"היא לא עצובה, היא באֵבֶל," אני ממשיכה. "יש אנשים שיגידו שזה אותו דבר, אבל זה לא נכון. עצב הוא תחושה חולפת; אֵבֶל הוא צורת קיום. ולוקח זמן לעבד אותו."

פיקת הגרגרת שלו מתרוממת ושוקעת. "את מי היא איבדה?" אני חשה דקירת כאב כשעיניו האפורות והיציבות של אות'ר מבזיקות בזיכרוני. "את בעלה. הוא היה חבר בגילדת הגחלת. איש טוב." "אה."

אנחנו פונים בקצה הרחוב הראשי ועוברים לשדרה רחבה יותר שמובילה למרפאה. כל התריסים סגורים לרגל הלילה בבניינים הספורים שעדיין מאוכלסים. "בכל אופן, בגלל זה חשוב כל כך שתמשיך לבקר בהתמדה." אני כופה על עצמי טון קליל יותר. "כשיגיע הסתיו יהיה לנו מלאי של עשבי מרפא בשביל המטופלים שלנו. כמעט כל המצרכים אוזלים לנו ואושיין לא נוטה לחלוק את המלאי האישי שלו." "מנוול נרגן ומעצבן," ממלמל לסטין. בהחלט.

אנחנו הולכים את שארית הדרך בדממה. יש לו רגליים ארוכות לגילו, והוא לא מתקשה להדביק את צעדיו. בקרוב יהיה גבוה ממני. בקסרקטין יש תכונה רבה למרות השעה. חיילים רגליים במדים חומים זורמים מחוץ לחדרי השינה ומסתדרים בשורות מול זירות ההתגוששות. מגיניהם בוהקים לאור הלפידים, וסמל דאיווד – ההר הבווער מתנוסס על כולם. תריסר חברים בכירים מגילדת הגחלת מובילים סוסים מאוכפים מחוץ לאורות. מדיהם החומים-אדמדמים מתמזגים באפלה, והבעותיהם חגיגיות בלב הבלגן. אני מאתרת פנים מוכרות ביניהם ונחפזת לעברו. "פארלי!"

ראשו מסתובב לאחור למשמע קולי. "אייס, מה את עושה כאן?" "זה מה שעמדתי לשאול אותך. יש נזק מרעידת האדמה?" "מינימלי. היה לנו מזל הפעם."

"אז על מה כל ההמולה? יש עוד שעתיים עד עלות השחר." "אנחנו יוצאים לדרך. קדוגן ביקש גיבוי ליד הים הצפוני. מתברר שהכפורנים אגרסיביים יותר מהרגיל." לסטין פולט אנקה רכה מאחוריו. אני מעווה את פניי למשמע

האזכור לשכנה של דאיווד ממזרח – טריטוריה קרחונית, עקרה ועוינת, מאוכלסת בכנופיות שודדים שמעדיפים לפשוט על אזורים לא מוגנים במקום לנסות לגדל יבולים משלהם. בדרך כלל הם מפנים את עיניהם החמדניות לארצות מעבר לים. לפי הגדוד החמוש שמתאסף מולי כרגע, אני מסיקה שכרגע הם מתכננים לבזוז אזורים קרובים יותר לביתם.

"ספינות המשוטים הארוכות שלהם אותרו לא רחוק מהחוף," ממשיך פארלי. "הם חגים מסביב כמו נשרים ומחכים לתקוף כשנהיה חלשים. אנחנו עומדים להראות להם שאין שום חולשה בצבאות דאיווד, אפילו אחרי חג האש." הוא עוצר ומנמיך את קולו לשם הדגשה. "במיוחד אחרי חג האש."

"הם באמת עומדים לתקוף אותנו?" מתערב לסטין בקול מפוחד. עיניו הירוקות-בהירות של פארלי נשלחות בחטף לנער. "קשה לומר."

"לא ייתכן שהם מעוניינים במלחמה של ממש," אני ממלמלת. "עד עכשיו הם לא היו טיפשים מספיק כדי לנסות. אבל בעבר חשבנו אותו דבר על השחתנים. זו תקופה משונה. האויבים שלנו בלתי צפויים ממש כמו מזג האוויר שפוקד אותנו לאחרונה." אני מעיפה מבט בשמיים החשוכים. אפילו עכשיו, בשעות הקטנות של הלילה, מעטה העננים סמיך כל כך עד שהוא מסתיר את הכוכבים. "מי יגן על העיר אם כולכם הולכים?"

"מה זאת אומרת, את, כמובן." הבעתו מתחלפת בשוכבות. "מי יעז לתקוף את קלדרה כשנושאת האור יכולה לצלות אותם בן רגע?"

"אני מדברת ברצינות."

"גם אני! כל עוד את ופנרפייר נמצאים כאן אף אחד לא יעז לתקוף שוב את עיר הבריה. אש ואוויר ביחד? רק אידיוט יסתכן במוות דליק כל כך."

אש ואוויר.

ביחד.

התרחיש הזה מגוחך כל כך עד שאני כמעט נוחרת בלעג. לא

ראיתי זכר לאיש המדובר מאז חזר ממשימתו האחרונה. הוא אומנם נמצא במכתש כרגע, אבל אלמלא חשתי בנוכחותו דרך הקשר לא היה לי מושג שהוא כאן.

"בכל מקרה," פארלי מזדרז להוסיף, מן הסתם כי הוא מבחין בספקנותי, "מייבן יישאר מאחור עם היחידה שלו כדי לאבטח את גבולות העיר ולפטרל מסביב עד שנחזור."

"ומתי זה יקרה? כמה זמן תיעדרו?"

"לא יודע. אולי שבועיים, אולי שנה." שפתיו מתקממות הצידה. "אל תיראי שבורה כל כך, אייס. את כמעט בת אלמוות, שכחת? אפילו אם אחזור הביתה בצליעה בעוד מאה שנה עם שער שיבה וקמטים, את תיראי צעירה כמו תמיד. אם מישו אמור להיות עצוב זה אני. אני זה שהולך לישון בשק שינה אכול עש בעתיד הקרוב. כל מה שמצפה לי בדרכים הוא סירי דייסה ושפשפת."

אם הוא מנסה לעורר אותי, לדבריו יש השפעה הפוכה. גל רגשות גואה מאחורי עיניי. אני לא יכולה לעצור אותו – הידיעה שאני עומדת לאבד את החבר האחרון שנשאר לי בעיר השבורה הזו מערערת את קור רוחי הרופף.

פארלי לוטש בי עיניים בחלחלה, והבעתו נראית מטושטשת מבעד לדמעותיי. "בשם האלים, אישה, תפסיקי מייד!"

"מצטערת!" אני קוראת בחלחלה דומה.

"אל תצטערי, פשוט אל תבכי!"

"אני לא בוכה!"

"ככה זה נראה. אם הייתי יודע שהעזיבה שלי תשפיע עלייך כל כך הייתי מתחמק גם ממך, כמו מכל המחזרים שלי. הם תלתיים נורא. אין דבר שמחניק את החיבה שלי יותר ממחזרים שמרעיפים עליי יותר מדי חיבה."

למרות העצב אני לא יכולה שלא לצחוק. "אתה איום ונורא."

"אני מבוקש, זה מה שאני. את אולי נושאת האור, אבל אני שובר

הלכבות."

"מפשיט התחתונים' יהיה תואר הולם יותר."

לסטין מרסן גיחוך.

"הו, יופי, היא שוב התחילה להעליב אותי." פארלי מחייך. "היא כנראה התגברה על שיכרון הלב."

אני שואפת שאיפה רועדת ומתאמצת נואשות לרסן את היפחה שמצטברת בגרוני. "אני יודעת למה באמת אתה עוזב." "הו?"

"עכשיו שהשתפרתי בטוילו אתה מפחד להמשיך לשחק נגדי. אתה חושש שהארנק שלך יתרוקן." "אה, כן. זאת בדיוק הסיבה." הוא שולח יד ופורע את שערי בשובבות, מבלגן את קווצות הפלטינה הקלועות בצמה. "איך יכולתי להיות שקוף כל כך?"

החילילים הרגליים שזורמים מחוץ לקסרקטין מאחורינו מתחילים להתקדם לשדרת המלך בטורים מסודרים. אני יודעת שחברי גילדת הגחלת יצטרפו אליהם תכף. חצי מהם כבר עלו על סוסיהם. דנדוני רתמות וצהלות עמומות ממלאות את אוויר הלילה.

פארלי מעיף מבט חטוף לאחור בהבעת חרטה. "אייס –" לפני שהוא מספיק להיפרד לשלום אני מתקדמת אליו, כורכת את זרועותיי סביבו ומחבקת אותו חזק כל כך עד שהוא גונח בקולניות.

"תשמור על עצמך," אני מצווה בצרידות.

הוא לא אומר כלום. רק מחזיר לי חיבוק חזק ואז מסתובב ומטפס על גב סוסה מנומרת ומבריקה עם רעמה שחורה גלית. לסטין מתקרב אליי, כאילו הוא מנסה לנסוך בי את כל הכוח שיש בגופו הצנום. אנחנו צופים ביחד בפארלי מנווט את סוסתו להתקדם לראש הטור. אבל נקישות פרסותיה העדינות נבלעות מייד בחבטות קולניות כשסוס אחר שועט לאורך שדרת המלך.

אנחנו מסתובבים להביט ברוכב המתקרב. גלימתו מתנופפת מאחוריו באפלה כשהוא מושך במושכות ועוצר במרחק צעדים ספורים מאיתנו. כסלי סוסו נוטפי זיעה – הוא בוודאי רכב לכאן במהירות רבה, מי יודע מאין. הסוס מטלטל את ראשו כה וכה וניכר בו שהוא מבולבל מהעצירה הפתאומית, נחיריו מתרחבים והוא חושף את שיניו מבעד למתג. הרוכב לא מנסה להרגיע את סוסו. תשומת ליבו

ממוקדת בחברי גילדת הגחלת המתאספים באזור. פניו המצולקות מתעוותות כשהוא מתבונן בהם.

הגנרל י"ל, המפקד הבכיר של צבאות דאיווד, הגיע לכאן. והוא לא נראה מרוצה.

"מה הולך כאן?" נובח י"ל.

"כמו מה זה נראה, הגנרל?" קולו של פארלי, שעד לפני רגעים ספורים היה שובב ושופע הומור, כעת נשמע חדגוני ונטול הבעה. "אנחנו רוכבים לחוף הצפוני כדי לסייע לעמיתינו החיילים."

זעמו של י"ל מתעצם עשרת מונים למשמע התשובה הזו. אני עצמי זכיתי במבט הנזעם הזה בעבר – למעשה, כמה וכמה פעמים. אני נדחקת לצללים מאחוריי ומושכת את לסטין איתי.

"תתקדם בלעדיי", אני לוחשת באפלה. "לך למרפאה. אפגוש

אותך שם."

"אבל –"

"לך."

הבעה חמוצה מעווה את פניו של לסטין כשהוא צועד במהירות לאורך הרחוב, זרועותיו הדקות והארוכות אווזות את הסל שדחפתי לידיו. אני צריכה ללכת בעקבותיו. אם י"ל יראה אותי הוא יתרגז עוד יותר. אבל כפות רגליי נטועות במדרכה.

"לא אישרתי משלחת כזו," נוהם הגנרל על פארלי כשחמה ניצתה בעיני הלז שלו. הצלקת הארוכה המתנוססת על הצד השמאלי בפניו מחריפה את הבעתו הנזעמת.

"עם כל הכבוד, הגנרל," עונה פארלי, "בפעם האחרונה שבדקתי, אתה לא מפקד על גילדת הגחלת."

"אבל אני מפקד על לגיון החיילים הרגליים שצועדים איתכם. זו מן הסתם הסיבה לכך שבחרתם לצאת לדרך באמצע הלילה." ידיו עוטות הכפפות מהדקות את אחיזתן במושכות. "לכן אני שואל שוב – מי נתן לכם את הפקודה לצאת צפונה?"

"המלך."

צחוק מריר נשמע בחשכת הלילה. "אני לא רואה כאן שום מלך." לסתו של פארלי נשמטת. מלמולים מוטרדים עולים בקרב

החיילים כשהם חוזרים על דבריו של ייל בלחישות מהוסות וברטינות נמוכות, החל בשורת חברי גילדת הגחלת הרכובים על סוסים, ועד לטורי החיילים הרגליים, שעומדים דום בחגיגות ומככים לרשות לצאת לדרך. פניי מחווירות. הצהרתו כמוה כמרד גלוי. הטלת ספק בפקודות המלך כמוה כזלזול במלך עצמו, ובוז כלפי כל מי שמעז לערער על סמכות הגנרל.

חבל שייל היה בין הניצולים שחולצו מהריסות הארמון אחרי נפילת הצריחים, אני חושבת בליכי בלהט שמפתיע אותי. אם מגיע למישהו להיקבר תחת טונות של שברי אבנים, זה הוא. הוא אפילו לא נלחם לצידנו ברחובות, לא הדף את האויבים בלהבים ובקשתות. במקום זה הוא הסתתר במצודה המוגנת כשגדודיו דיממו ומתו מפגיעות גרזיני השחתנים.

ועכשיו נדמה לו שיש לו זכות להטיל ספק במניעים של פנרפייר? לזרוע ספקות בקרב חייליו? בשום פנים ואופן לא.

גל זעם בלתי נשלט מציף אותי. הגחתי מהצללים והתחלתי להתקדם בלי לשים לב שאני זוה, ועכשיו אני מכופפת את ראשי לאחור כדי להביט בעיניו של ייל וקולי נשמע כמו צליפת שוט. "זהירות, גנרל. יחסית לאיש שרודף נואשות אחר כוח, אתה מסתכן מאוד באובדן הכוח שכבר יש ברשותך."

מבטו החד מתקבע עליי מייד, וכעת מתלווה אליו הבעה טורפנית. פיו מתעקם – חצי בסלידה, חצי בציפייה. "הו, את מי אני רואה כאן. מושיעת קלדרה בכבודה ובעצמה. מאחר שכמעט לא ראיתי אותך, הנחתי שעזבת את העיר. אפשר לחשוב שאת מנסה להתחמק ממני." שיניי חורקות. "על מנת להתחמק ממך אני צריכה להקדיש מחשבה למיקומך. אני לא נוהגת לבזבז אנרגיה על שטויות חסרות חשיבות כאלה."

מבטו הקר של ייל צונח לטמפרטורה שיכולה להתחרות בפסגות ההרים הקימריים. הוא נועץ את ברכיו בכסלי הסוס כדי לדרבן אותו לזוז ומתחיל לחוג סביבי לאט. אני נשארת במקומי, מסרבת להסתובב בהתאם אליו, וממשיכה להביט נכחי. פארלי ושאר החיילים צופים בנו

וחששותיהם מתגברים והולכים. צעדיהם המהוססים נבלעים בקרקוש פרסות הסוס על אבני המדרכה.

"העניינים האלה לא קשורים אלייך, אורגת רוח," מרעים ייל בקולו, כדי שכולם ישמעו. "אומנם הצלחת להסתגל למעגל הפנימי של פנדפייר, אבל אין לך שום סמכות כאן." גם לך לא, "אני עונה.

"אולי לא על גילדת הגחלת, אבל הצבא שייך לי. והחיילים הרגילים שלי לא יצעדו לשום מקום הלילה – או בכל לילה אחר – בלי רשות מפורשת ממני."

אני קופצת את ידיי לאגרופים ומנסה לרסן את כעסי. סימן השורר על חזי רוחש בזדוניות נחשית, מבטיח לשים קץ לשיחה הזאת ברגע שאמצא לנכון לעשות זאת.

את יכולה להטיל אותו על קיר האבן שהוא בהינף אחד של מפרק כף ידך, לוחש קול ערמומי בתוכי. את יכולה להשליך אותו מעל כל זירות ההתגוששות תוך שבריר שנייה. את יכולה לזמן כוח שינפץ את עצמותיו. את יכולה לרוקן את ריאותיו מאוויר עד שעורו יכחיל.

אני מסיטה את הקול הזה הצידה ומוצאת את קולי. "הפקודות שלך לא תקפות, גנרל. המלך –"

"כמו שאמרתי, אני לא רואה כאן שום מלך."

"אז אני מציעה שתסתכל טוב יותר."

גבותיו מתרוממות בהבעה מגוחכת. "מה אמרת, נערה?"

"תסתכל", אני מדגישה כל הברה. "טוב יותר."

לפני שהמילים מסיימות לצאת מפִּי מגיעות נקישות פרסות לאוזני כל הנוכחים. הן מצטלצלות באוויר הלילה כפעמונים מבשרי מוות. התוכנה מעבירה צמרמורת בגבי כשאני מסתובבת, כמו כל שאר הנוכחים ברחוב, וצופה במלך דאיוור מגיח עם סוסו מהצללים, כאילו זימנתי אותו לכאן בעצמי בכוח המחשבה. למעשה, ייתכן שזה מה שעשיתי. כשרגשות גואים בנו הם נוטים לזרום דרך הקשר בינינו ללא מעצורים. כשפן חש שאני במצוקה הוא כנראה לא מסוגל להימנע מלברר מה הגורם לכך ולנסות לעצור אותו, אם זה אפשרי.

אומנם הרגשתי שהוא מתקרב, ובכל זאת המראה שלו משפיע עליי מאוד. דמותו נראית מזרה אימים על רקע הלילה האפל. מאחר שהוא לבוש כולו בשחור, עד ניצב החרב הרחבה הנתונה בנדן על גבו וחרטומי מגפי העור השחוקים שלו, קשה להבדיל בין דמותו ובין גופו הכהה לזה של סוסו האדיר אוניקס.

"חיילים", הוא שואג על הגדוד הממתין כשהוא חולף על פניהם. "צאו לדרך!"

ללא היסוס החיילים מחדשים את צעדיהם לאורך שדרת המלך. חברי גילדת הגחלת מדרבנים את סוסיהם מייד, מצטרפים לתהלוכה במאסף ומתקדמים לעבר המנהרה המובילה מחוץ למכתש. פארלי קורץ לי בחצי חיוך כשסוסתו המנומרת חולפת על פניי. פן עוצר את אוניקס בחדות לידו. הקשר בינינו רוטט כמו מיתר קתרוס.

"גנרל", הוא מברך אותו בקצרה.

ייל, שהפסיק סוף־סוף לחוג סביבי לאט, מרכין את ראשו במחוות כבוד מזויפת. "המלך פנרפייר". "איזו הפתעה. חשבתי שאתה עסוק באבטחת הגבולות שלנו. אבל הינה אתה כאן."

"ההפתעה כולה שלי, אני מבטיח לך. כבר הייתי בדרך לכאן כדי למסור חדשות חשובות מהחזית הדרומית." שפתי של ייל מתעקלות בסלידה, כאילו הוא בלע משהו מגעיל. "כשנודע לי על המשלחת הזו אמש הגברתי את הקצב." "זה לא היה נחוץ."

"בנקודה הזו אנחנו חלוקי דעות." אחיזתו של ייל במושכות מתהדקת. "אבל כפי הנראה דעותינו חלוקות לגבי נושאים רבים אם אישרת שליחת חיילים נוספים לצפון בלי לשאול לדעתי." "הו? יש לך בעיה עם הפקודות שלי?"

ייל חושף את שיניו בחיוך מריר. "אני פשוט מופתע שלא התייעצת איתי. כוחותינו כבר נתונים תחת עומס כבד. איבדנו חיילים רבים בחג האש."

"אתה לא צריך להזכיר לי את האנשים שאיבדנו, ייל. אני נלחמתי

לצידם כשהם נפלו. ראיתי את עיניהם כבות, בשעה שאחרים..." פן עוצר לשם הדגשה. "תפסו מחסה במצודה."  
"הגנתי על מלכתנו."

פן נושף בכז. "הגנתי על עצמך."

אני שואפת שאיפה חדה למראה האיבה שמעווה את פניו המצולקות של הגנרל. האוויר בין שני הגברים נעשה סמיך וכבד עד כדי כך שאני מצפה שיתמצק, ייפול על אבני המדרכה ויתנפץ לרסיסים. עיניי מתרוצצות ביניהם כשהם ממשיכים לשבת על סוסיהם ולהביט זה בזה בזעם. עכשיו הרחוב ריק מלבדם, ותרסר צעדים מפרידים ביניהם.

"אין לכם משהו טוב יותר לעשות חוץ מלהתווכח על קרבות ישנים?" אני מתערבת כשאני לא יכולה לשאת עוד את הדממה. "חג האש מאחורינו. אנחנו צריכים להתמקד בעתיד של דאיוור, לא בעבר."

עיניו של ייל נודדות אליי. "נושאי הדיונים שלי והאנשים שאיתם אני בוחר לדון בהם אינם עניינך, ילדה."  
"אתה אומנם בכיר ממני בשנים, גנרל, אבל אם מישוהו כאן מתנהג כמו ילד, זה אתה."

"כמה את ממהרת לנשוך! את מזכירה לי את הכלבה השוטה שהתמקמה באורוות בבית ילדותי באחד הקיצים. היא נראתה תמימה למדי מרחוק, אבל ברגע שמישהו קירב אליה אצבעות..." ייל מנענע את ראשו בלעג. "חיה תוקפנית מאוד. המצב של כל דיירי האחווה השתפר כשהיא מצאה לה מקום מגורים אחר והפסיקה להסיח את דעתם של כלבי הציד טהורי הגזע שלנו ממילוי חובותיהם."

פן לא נראה כאילו הוא נהנה מהסיפור האישי של הגנרל, או מהמסרים המרומזים שהוא בקושי טרח להסוות. רטט כעס חולף דרך הקשר, ועוצמתו כמעט הורפת אותי הצידה. אני רואה מזווית עיני שאצבעותי נקפצות מעל ירכו החסונה כשהוא רוכן מעט קדימה באוכף.

"זו אזהרה, ג'ארת', " אומר פן, והשימוש האגבי בשמו הפרטי של הגנרל נשמע מוזר בשילוב עם הטון החריף. "זמן רב החזקת במושכות

הצבא שלנו. אבל מילה אחת ממני והמושכות האלה יימסרו למישהו אחר. לא יהיה נכון מצידך לשכוח את זה."

"באותה מידה לא יהיה זה נכון להדיח את המנהיג שזכה לאמונם ולשירותם הנאמן של כל חיילי דאיוור במשך שני עשורים. אומנם אתה המלך שלהם עכשיו, אבל הם סרים לפקודתי. אני הנהגתי אותם כשאחותך הייתה עסוקה בהיבטי שלטון אלימים פחות."

"אל תבלבל ביני וביין אחותי. המלכה ואנורה אומנם הייתה עסוקה במסיבות גן ובנשפים מפוארים יותר מאשר בפיקוח על צבאותינו, אבל אני לא מתכנן לנקוט הזנחה דומה. הגישה הזו לא פעלה לטובתנו." ייל נסוג לאחור בהבעה המומה, כאילו פן נתן לו אגרוף. "אתה רומז שאני אחראי איכשהו למתקפת השחתנים? שנכשלתי איכשהו בתפקידי כגנרל?"

"אני אומר שאילו ואנורה התעניינה יותר באבטחת הגבולות, ייתכן שהפלישה הזו הייתה נמנעת."

"עשיתי כל מה שיכולתי –"

"ואף על פי כן," פן קוטע אותו, "עמדות שמירה הותקפו, והשומרים שלנו הוחלפו בחסות החשכה בחיילים מהצבא האדום של אפניסיין, בלי ששמת לב שמשוהו אינו כשורה."

חשבתי שהאווירה הייתה מתוחה קודם, אבל עכשיו העוינות מגיעה לשיא חדש. הצלקת של ייל מתבלטת בלובנה על רקע הגוון האדום העמוק שמתפשט בעורו מרוב זעם.

"קל לך מאוד, הוד מלכותך" – הוא יורק את התואר כמו קללה – "לבקר את ההחלטות שקיבלתי. להטיל עליי את האשמה. אבל אין לך זכות לשפוט אותי. אתה לא היית כאן. אתה הלכת למחוזות התיכון כדי לתור אחר אורגת הרוח היקרה שלך. ומצאת אותה – אבל באיזה מחיר?" עיניו הזהובות נשלחות אליי לרגע חטוף, מוצפות שאט נפש. "אני מקווה שהיא הייתה שווה את המחיר. למענה עזבת את הממלכה שלך. למענה נטשת את העם שלך. למענה –"

"מספיק!"

אני מתכווצת למשמע השאגה הברוטלית של פן, וגם למראה הגיצים שניתזים מקצות אצבעותיו ונוחתים על אבני המדרכה בינו וביני

ייל. שני הסוסים נרתעים לאחור בעצבנות ומגדילים את המרחק בין הגברים. ייל משתק, כנראה כי הבין סוף־סוף שהוא נכנס לטריטוריה מסוכנת.

"אמרת שיש לך ידיעה דחופה." פן מהדק את לסתו בזעם אצור. "מסור אותה."

גבו של ייל ישר כסרגל. קולו נוקשה לא פחות. "הגיעה הודעה מקולדקר־וס; גששים איתרו חיילים ליריים חוצים את מִצַר העופות בדרת הלילה."

אם כך, זה אומר שוֹן חזר.

קיבתי מתהפכת.

"יש איתם אסירים?"

ייל מושך בכתפיו. "אני לא יודע."

"והמלך?"

"אם המלך סורן נמצא איתם, הגששים שלי לא ראו אותו. אבל אם הצבא הלירי חזר, סביר להניח שמשימתם במחוזות הדרום הושלמה." תחושה מבשרת רעות נושבת באוויר.

אחרי חג האש אפניסיין ברח דרומה וסורן דלק אחריו בנחישות כדי להעניש אותו על פשעיו. מאז קיננה בי תקווה עקשנית שהוא יצליח לתפוס את המכשף האפל לפני שהלה יספיק להגיע לגבולותיה הבלתי חדירים של דִיִּמִירָה, הממלכה המדברית אפופת הצללים שבה הוא מושל. פנדפייר היה אופטימי הרבה פחות ממני לגבי סיכויי ההצלחה של מלך ליר.

אם החיילים של סורן חזרו צפונה אחרי זמן קצר כל כך בלי אסירים... אולי הייתי צריכה לאמץ את גישתו הפסימית.

"יש לך דיווחים נוספים?" הוא דוחק בייל.

"השחתנים בגבול הדרומי־מערבי ממשיכים להתקרב," עונה הגנרל בתמציתיות. "הדפנו את השבטים למדף הקרח שוב ושוב, אבל הם ממשיכים בשלהם. אנחנו צריכים להנחית מהלומה חזקה כדי לחסל אותם אחת ולתמיד. במקום זה שלחת את היחידות שלנו לכיוון ההפוך."

"אני סומך על הסגנים שלי. הם אומרים שהחוף הצפוני נמצא תחת

איום מידי מהכפורנים. לא ארשה שנהיה חשופים למתקפה משני הגבולות, בטח שלא מתוך תשוקה גחמנית לנקמה."

"נקמה?" נושף ייל בבוז. "זו לא תהיה נקמה אם נְבָעֵר את כל השחתנים המטונפים מעל פני האדמה. זה יהיה צדק. ואולי שכחת שזה מה שהם היו להוטים לעשות לנו? הם לא יעצרו עד שיכחידו את הפיי לחלוטין. אני בסך הכול מציע שנשיב להם באותה מטבע."

"השבטים לא כוללים רק לוחמים. יש ביניהם גם ילדים. נשים בהיריון. קשישים."

"מפלצות עתיד ומפלצות לשעבר." ייל יורק על אבני המדרכה.

"אילו יכולתי הייתי טובח במו ידיי כל תינוק בן יומו על מדף הקרח." גופי מתחלחל.

עיניו של פן נשלחות אליי לרגע חטוף. הוא חש בגל האימה הפתאומי שלי דרך הקשר. "צימאונך לנקמה לא רלוונטי, גנרל."

אבל ייל עדיין לא סיים. "בעבר, לפני זמן לא רב, גישתך בנושא הזה הייתה זהה לחלוטין לשלי. ספר לי, פנדפייר... מתי בדיוק התרככת כל כך?" עיניו ממסמרות אותי למקומי. "ואולי עליי לשאול למען מי?"

"היזהר בדבריך," אומר פן בקול נוקשה כשזעמו עולה לפני השטח. "אני מבין שפגעתי בנקודה רגישה." עיניו הזהובות לא משות מפניי לרגע, והבעת הבוז הזדונית לא נעלמת מפניו. "לא הזהרתי אותך, אורגת רוח? הייתכן שאת עיוורת עד כדי כך שאת לא רואה שמעמדך כאן מעמיד בסכנה את כל תושבי הממלכה? או שאת פשוט אנוכית עד כדי כך שלא אכפת לך כמה אנשים את מסכנת?" אני מתכווצת כשמילותיו ניתכות עליי.

"ייל –"

הגנרל קוטע את פן בטון אכזרי, "אני מהמר על האפשרות השנייה. רק מישהי אינטרסנטית לחלוטין מסוגלת לעמוד בגאווה בחורבות העיר שהיא עצמה העמידה על הכוונת; להתהלך בין ניצולי המתקפה שכוונה אליה." שפתיו נמתחות לקו נוקשה. "למה נראה לך שאנשים רבים כל כך נמלטו? הם לא מסוגלים להסתכל עלייך, יהירה וזוחחה כל כך. מחשיבה את עצמה לגיבורה. כולנו

יודעים את האמת. את הגורם לכל הרעות החולות שמייסרות את הממלכה הזאת. את –  
"מספיק!"

שאגתו הרמה של פן מפלחת את השמיים. אני מתכווצת שוב כשהצליל מנתר בין קירות הקסרקטין ומהדהד מעל האגם. ייל משכיל לנצור את לשונו.

"אני מוכן להבליג על החוצפה שלך כלפי, נוהם פן, ומפרקי אצבעותיו מלבינים כשאחיזתו במושכות מתהדקת. "ואפילו להעלים עין מניסיוןך לערער על סמכותי מול החיילים שלי. אבל אם תאמר מילה אחת נוספת נגד ריה, תמצא את עצמך מודח מתפקידך."

שיני הגנרל חורקות מרוב מאמץ לרסן את זעמו. אבל אפילו אם הוא לא יצליח לשמור על שתיקה, זה כבר לא משנה. פן לא מקשיב עוד. הוא נעזר בכרכיו כדי לנווט את אוניקס, מתכופף מהמותניים, משחיל את ידיו מתחת לזרועותיי ומניף אותי לשבת על האוכף לפניו. התנועה פתאומית כל כך עד שאני כמעט קוראת בקול. הישבן שלי בקושי מספיק להתמקם וכבר פן נועץ את עקביו בכסלי הסוס ומדרבן אותו לפצוח בדהרה. הרחק מייל. אבל אפילו כשהסוס נושא אותנו מחוץ לטווח שמיעה, אני יודעת שמילותיו החריפות של הגנרל ימשיכו ללוות אותי.

## לרכישת הספר המלא לחצי כאן